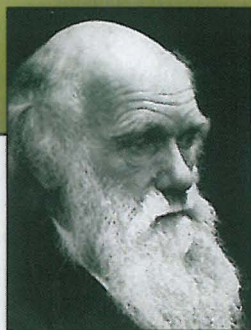

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Trå 1800-talsprofeter - på ont och gott

Darwin vs. Darby, analys sid 14

Orden som blev vändpunkten för Bill och Marianne:

**Jesu kärlek är det enda
som kan rädda er!**

Reportage ifrån Djurås sid 2

Det var som en

Maranataförsamlingen i Stockholm fick nyligen kontakt med en liten pingstförsamling i Djurås i Dalarna. Den består till stor del av människor som varit missbrukare och efter svåra problem blivit frälsta. Nu lever de i ett utgivande och evangeliserande församlingsarbete. En grupp från församlingen besökte oss för en tid sedan, och flera av dem berättade i ett väckelsemöte om vilken underbar livsförvandling de upplevt. Besöket resulterade i återbesök och djupare gemenskap, och Midnattsropet vill här i ett reportage berätta om hur Gud verkar överallt där han får lydiga redskap.

Reportage: Stina Fridolfsson

Kapellet i det lilla vackra samhället Djurås invigdes 1932 av pingstförsamlingen som då funnits i fyra år, och under decennier som följt har många människor mött Jesus till frälsning, liv och tjänst där. **Tage Nilsson**, en förkunnare som är väl känd för Maranataförsamlingen i Stockholm, var en period församlingsföreståndare och bodde i den lägenhet som finns inrymd på andra våningen. Där bor nu **Bill och Marianne Nyman** och fungerar som vaktmästare och värdpar. Att de kommit in i denna tjänst, har sin förundliga historia.

Första tiden detta århundrade levde pingstförsamlingen i Djurås en mycket tynande tillvaro. Allt färre medlemmar fanns kvar, och slutligen var det bara tre syskon i åttioårsåldern som samlades till bön i kapellet. De hade möte varannan söndag, och i övrigt en del bönemöten,

men funderade på att lägga ned verksamheten. De hade inte längre råd att värma upp huset, och satt med sina ytterkläder på i minsta rummet och bad till Gud. Så en dag gick **Veikko Olofsson** förbi. Han hade gått i pension från sin tjänst i LP-stiftelsens center i Borlänge, som nyss lagts ned. Han såg att det fanns en trave ved utanför kapellet, och ville gärna köpa den. Så han gick in, då de tre kämparna just hade bönemöte. De blev glatt överraskade av besöket, och talade om att de just satt och bad för denne broder Veikko, som nu hade öppnat familjehem i Djurås. Han ville gärna stötta den lokala församlingen, och kom att engagera sig där. Han tog också med Bill och Marianne, som placerats i hans familjehem som ett slutled i den behandling de var inne i för att slussas ut i samhällslivet från att ha varit drogberoende många år. Bill och Marianne berättade

om sin väg till frälsning i ett väckelsemöte vid ett besök hos Maranataförsamlingen, och här återges en del av deras historia.

Bill Nyman:

-Jag och Marianne har i princip samma bakgrund. Vi var ju tillsammans. Men vi fick gå vår frälsningsväg parallellt. När jag var 13 injicerade jag amfetamin första gången. Jag blev lurad av djävulen. Det öppnade sig en helt ny värld för min barnhjärna. Jag började ljuga för min mamma och i skolan, och jag började klippa av band. Lögnen klipper ju av band till allting som vill rädda en. Så fortsatte det med alla droger,

det bara eskalerade. När jag var sjutton var jag på Sergels torg i Stockholm som heroinist. Jag hade hållit på med det i två år utan att ens fatta att jag var beroende.

-När jag stod på Sergels torg i sjuttioalets slut, hade man kommit från öst med heroin för att slå sig in på marknaden. Men det här var så rent heroin, de kunde inte blanda ut det, så det blev fel i balansen på torget. Myndigheterna gick ut i radio och varnade, eftersom 14 eller 15 stycken dog där på en förmiddag. Jag stod själv på torget och såg på hur man bar ut människor från toaletterna där. Jag stod där med min påse. Vilken paradox! Jag borde ha varit

Bill och Marianne Nyman, värdpar i Filadelfiakapellet.

Big Bang!

Det gamla pingstkapellet Filadelfia i Djurås.

lycklig, jag hade fått tag i rent heroin, det var ju det jag eftersträvade. Men jag tordes nu inte slå in det i kroppen. Då började jag reflektera över synden. När jag var tolv år blev jag konfirmerad. Jag skulle göra saker och ting, man hade ju drömmar. Men djävulen lurade mig första gången med amfetaminet. Och nu tänkte jag: Det här är ju inte meningen med mitt liv. Att jag ska stå här och dra vatten ur vattenpussarna och lösa upp heroin. Om jag går in genom toalettdörrarna där, går det rakt åt helvete. Jag såg det så uppenbart.

-Jag visste inte hur jag skulle komma därifrån. Jag hade ingen trygghet, bara mina lögnar och drogerna som jag levde i. Jag tog mig från torget och slutade med heroin, men jag blev massiv blandmissbrukare istället. Jag trodde jag hade kollen, för jag hade minsann tagit mig från Sergels torg och lyckats sluta med heroin. Jag levde i den villfarelsen i tjugofem år till.

Jag hade försökt med ett förhållande, fick en son och försökte bli normal, men det gick inte. Jag kunde inte släppa människor in på mig, för jag hade så mycket lögn. Så jag blev tvungen överge min son, jag körde ihjäl min bästa vän – ja det var så mycket elände i mitt liv. Det var fängelse, det var droger osv, men jag trodde fortfarande att jag hade full kontroll, för jag hade åtminstone lagt av med heroin.

-Sedan Marianne och jag började leva tillsammans, bodde vi i princip i ett soprum. Vi hade fått sjukpension men åt ur containers. Vi tyckte att allt gick bra, och vi behövde inte sova så mycket eftersom vi tog amfetamin och var vakna och bara satt någonstans. Vi tyckte oss inte ha några problem, utan satt i parken och hade ställt in oss på att här kommer vi att dö på något sätt, och hade inget mer att vänta på. Där fanns också en massa andra missbrukare, men vi satt längst in och var såna där hopplösa fall som

inte ville ha någon hjälp. Sociala kallade in oss ibland och tyckte vi måste göra något åt vår situation. Men vi tyckte att vi hade det bra, och hade accepterat situationen.

-En dag kom ett äldre par och bröt sig ut från huvudgatan och kom in i parken. Jag undrade: Vad är detta? De hade siktat in sig på oss, de kom emot oss. Jag såg att de var rädda. Det här var inte deras miljö. Det var ett äldre par som var frälsta, och de hade aldrig hållit på med droger. Så kom de fram till oss och sa: -Jesu kärlek är det enda som kan rädda er! Det är vad ni behöver. Jag blev så paff, för det kom så oväntat. Hade de slagit mig med paraplyet, hade jag förstått, men att de sa så, att de kunde komma fram till oss och berätta en sån struntsak; prata med oss om Jesus. Men det gjorde intryck på mig. Det kom så klart och så stilla det de sa. Det liksom bara bröt in i min väg.

Någon tid senare frågade de:

-Ska ni inte följa med på ett möte? Där var artigheten slut, tyckte vi. Nej, vi ska nog inte följa med på något möte. Det är ingenting för såna som oss. Men då sa de att det är just sådana som ni som har mötet. Då blev vi intresserade och följde med på ett LP-möte. Vi såg hur de stod där framme i lokalen och sjöng; man såg att det var före detta narkomaner med ärr och tatueringar, hos någon fattades en tand, man var nervösa. Så satte de igång och sjöng: "Halleluja, vilken Gud vi har..." Jag fick en sådan knuff i bröstet så jag höll på att flyga baklänges, och jag tänkte: Vad är detta? Jag såg att de gamla rövorna som stod därframme började leva. Jag kunde identifiera mig med dem. Och jag frågade: -Hur kan man få tag i det ni har? Är det flaskor, påse eller burk? Det var mina begrepp om det som var bra. Men de sa: -Gå fram till förbön! Då tyckte jag att de blev larviga. Men vi återkom och gick på flera möten, för vi hade fått intresse, och den nyfikenhet som väcktes när det där gamla paret kom fram till oss i parken och talade om Jesu kärlek låg bakom det hela. Det var ofattbart!

-Vi gick fram till förbön ett senare möte. Då lade de händerna på oss och bad. Jag blev så rädd. Nu håller de på att lägga besvärjelser på oss, tänkte jag. De talade i tungor och jag visste inte vart jag skulle ta vägen. Vi satt kvar där och de bad för oss. Vi gick inte ut svävande med gloria på huvudet – så blev det inte. Vi var tillbaka i vårt elände. Men det var en väldigt märklig förändring som började ske. Drogerna slutade verka.

-Och jag blev så förtvivlad. Nu har de där kristna ställt till

forts sid 20

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emmanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacentrum.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2009

ISSN 1653-5871

© **MIDNATTSROPET**
 För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska Rep.
 Info (spanska) do.maranata.se

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83
 Telefax: 08-98 21 39

Yttersta tiden är idag!

Text: Bernardo Vidén

Redan aposteln Johannes lät meddela att han levde i den yttersta tiden. Han väntade Jesus tillbaka under sin tid. Likaså Paulus som inspirerande vänder sig till Tessalonikerförsamlingen med hoppet om att *"vi som då leva kvar"*, ska tillsammans med de som gått före, möta Jesus på skyn. Petrus skriver att Herren inte fördröjer uppfyllelsen av sitt löfte, men att han är långmodig och att han vill att fler ska bli frälsta.

Jesus själv lovade att han skulle komma tillbaka, men att få kommer att vänta honom. Tystnaden om Jesu tillkommelse är talande. För de flesta av jordens invånare blir hans tillkommelse likt en tjuv som kommer om natten. Ett ögonblicksverk, i ett nu. Hans dyrt köpta församling, alla de som tagit emot honom som sin Frälsare och blivit tvagna rena i hans blod, kommer den dagen att lyftas upp på skyn, Herren till mötes. Församlingen, Kristi brud, lever i parusin, och låter sitt liv formas utifrån det hoppet. Hon har sin blick riktad mot sitt himmelska hem. Tänk om han komme idag!

Bibeln innehåller många profetior varav en del ännu inte gått i uppfyllelse. Men då det gäller församlingens förhållande till Jesus, och hennes upptagande till himlen, finns det inga profetior som först måste uppfyllas. Det enda som skiljer bruden från hemfärden är ett kommandorop: Kom hit upp! Johannes, människa som du och jag, vittnar om hur han i ett ögonblick förflyttades från fångön Patmos, där han utstod lidande för Jesu skull, till att stå inför Guds tron i himlen.

I den yttersta tiden ska en man träda fram som Bibeln kallar för Antikrist. Johannes skriver att många antikrister redan har trätt fram. I Uppenbarelseboken 13 beskrivs ett scenario där ondskan tycks ha expanderat och genom bedrägeri har skaffat sig en total makt över mänskligheten. Genom tecken och under blir jordens inbyggare förförda att ge Vilddjuret sin hyllning, och att låta giva sig

ett märke på högra handen eller pannan. Den totalitära myndighet som beskrivs är redan idag verksam. Vi behöver inte gå och vänta på något förrädiskt mikrochip eller något annat övervakande kontrollorgan. På många platser är förföljelsen mot kristna öppen och brutal. Hundratusentals kristna i länder som Kina, Indien, Nepal, Ryssland, Iran, Irak, Egypten osv. tvingas utstå en grym förföljelse. Den mest naturliga mötesplatsen för dessa kristna är husförsamlingen eftersom offentliga möten innebär förföljelse.

Hur är det i Sverige? Vi har mötesfrihet och yttrandefrihet, men... Hur är det med religionsfriheten för den som vill ta evangelium på allvar och leva ett gudfruktigt liv? Vilddjurets märke är mer utbrett och finns närmare än vi kan ana. Vi ber om väckelse samtidigt som vi skickar våra barn till utbildningsanstalter där en antikristlig läroplan styr undervisningen. Kristna friskolor skriver under på statens direktiv om att anpassa skolmiljön till att vara "objektiv", en objektivitet som berövar barnen Gudstron och deras identitet som pojke och flicka. Genustänkandet är förenat med direktiv som tvingar hela den offentliga sektorn att anpassa sig, från dagis och upp till landets högsta lärosäten. Församlingar informeras och informerar om att vi inte föds med något manligt eller kvinnligt utan det är den påverkande miljön som avgör.

Andra arbetsplatser är också styrda av detta genustänkande. Hela världen är i den ondes våld. Kristen vårdpersonal finner sig i att assistera vid aborter och att tåla vid någons dödsbädd istället för att tala om Jesus. Samvetet och trons principer kompromissas med för att inte förlora jobbet. Jobbet är något av en förutsättning för att kunna köpa och sälja. Så visst har Johannes rätt då han skriver om den yttersta tidens närvaro.

Uppmaningen att gå till Jesus utanför lägret blir påtaglig och närgången när man tänker på vad det innebär att följa honom i livets vardagliga händelser. Men det är värt priset. ■

GUDS SIGILL

"—Och jag såg ett annat vild-
djur stiga upp ur jorden...

Och genom de tecken, som
det har fått makt att göra
i vilddjurets åsyn, förvillar
det jordens inbyggare; det
förmår genom sitt tal jordens
inbyggare att göra en bild åt
vilddjuret, det som var sårat
med svärd, men åter kom till
liv. Och det fick makt att giva
ande åt vilddjurets bild, så att
vilddjurets bild till och med
kunde tala och kunde låta
döda alla som icke tillbådo
vilddjurets bild.

Och det förmår alla, både små
och stora, både rika och fat-
tiga, både fria och trälar, att
låta giva sig ett märke på hö-
gra handen eller på pannan,
så att ingen får vare sig köpa
eller sälja något, utom den
som är märkt med vilddjurets
namn eller dess namns tal.
Här gäller det att vara vis; den
som har förstånd, han räkne
ut betydelsen av vilddjurets
tal, ty det är en människas
tal. Och dess tal är sex hundra
sextiosex." (Upp 13:11-18)

De här bibelorden har man
hört sedan man var liten
och det för tankarna till
vilddjuret och märket som
ska komma. Det jag tänker på nu är att
vi redan idag ser den här makten, hur
globalt maktsystemen byggs upp. Man
ser konturerna av detta, och man ser hur
vilddjuret förmår alla att ta ett märke.
Det stämmer så in på vår tid. Krafter är i
rörelse, krafter som vi kanske inte regist-
rerar så påtagligt, men utan att hon vet
om det är människan väldigt styrd. Mer
och mer ser man hur styrd hon är. Det står
att han förmår alla, både rika och fattiga,
både fria och trälar, att låta giva sig ett
märke på högra handen eller på pannan.

**Bibelstudium
Roger Lindroos**

Tidigare har vi här i församlingen fått
höra att detta märke på högra handen el-
ler pannan kan symbolisera vår handling
och vår tanke. Vi som vill leva för Jesus
måste vara väldigt uppmärksamma på
det som handlar om vår handling och vår
tanke. Vi kan annars mycket lätt dras med
i det som kan föra oss bort från vår Gud
och från vår kallelse, föras bort av de
krafter som vill ha hand om våra händer
och vårt sinne, så att vi inte längre kan
tjäna Gud.

Jag vill också läsa ur femte Mosebokens
sjätte kapitel där rubriken är "Plikter mot
Herren".

Det låter litet strängt och jobbigt detta
med plikter, men om vi har det rätt ställt
i förhållandet till Gud och vår Herre, så
blir dessa plikter istället en förmån. Det
är en förmån att vi får vara med av nåd.

—Och dessa äro de bud, stadgar och rätter
som HERREN, eder Gud, har bjudit mig
att lära eder, för att I skolen göra efter dem
i det land dit I nu dragen, till att taga det
i besittning - detta på det att du må frukta
HERREN, din Gud, så att du håller alla
hans stadgar och bud, som jag giver dig,
du med din son och din sonson, i alla dina
livsdagar, och på det att du må länge leva.
Så skall du nu höra, Israel, och hålla dem

och göra efter dem, för att det må gå dig
väl, och för att I mån föröka eder mycket,
såsom HERREN, dina fäders Gud, har
lovat dig - ett land som flyter av mjölk
och honung.

Hör, Israel! HERREN, vår Gud, HERREN
är en. Och du skall älska HERREN, din
Gud, av allt ditt hjärta och av all din själ
och av all din kraft. Dessa ord som jag i
dag giver dig skall du lägga på ditt hjärta.
Och du skall inskräpa dem hos dina barn
och tala om dem, när du sitter i ditt hus och
när du går på vägen, när du lägger dig och
när du står upp. Och du skall binda dem
såsom ett tecken på din hand, och de skola
vara såsom ett märke på din panna. Och du
skall skriva dem på dörrposterna i ditt hus
och på dina portar. När nu HERREN, din
Gud, låter dig komma in i det land som han
med ed har lovat dina fäder, Abraham, Isak
och Jakob, att giva dig - stora och vackra
städer, som du icke har byggt, och hus,
fulla med allt gott, vilka du icke har fyllt,
och uthuggna brunnar, som du icke har
huggit ut, vingårdar och olivplanteringar,
som du icke har planterat - och när du då
äter och bliver mätt, så tag dig till vara för
att förgäta HERREN, som har fört dig ut
ur Egyptens land, ur träldomshuset. HER-
REN, din Gud, skall du frukta, och honom
skall du tjäna, och vid hans namn skall du
svärja. (5 Mos 6:1-13)

Jag läser också längre fram:

—När din son i framtiden frågar dig: "Vad

betyda de vittnesbörd och stadgar och rätter som HERREN, vår Gud, har givit eder?" då skall du svara din son: "Vi voro Faraos träl i Egypten, men med stark hand förde HERREN oss ut ur Egypten. Och HERREN gjorde stora och gruvliga tecken och under i Egypten på Farao och hela hans hus inför våra ögon. Men oss förde han ut därifrån, för att låta oss komma in och giva oss det land som han med ed har lovat åt våra fäder." (5 Mos 6:20-23)

Det som talar till mig här är just hur det står: "Vi voro Faraos träl i Egypten, men med stark hand förde oss Herren ut ur Egypten", och vi läste innan om att det de hade fått av Herren skulle inskräpas. Han hade frälst dem ur Egypten. Han hade räddat dem och gett dem en egen lag att hålla sig till, Gud fick vara deras konung och ledare. Det skulle de binda som ett tecken på handen och som ett märke på pannan.

I stället för det märke som vilddjuret har, det som hör till världen och som vill fänga våra händer och märka våra pannor, så vill Gud att det ska vara han som har hand om oss. Han vill att det han har gjort, och den verklighet han har gett oss ska vara på vår hand och såsom ett märke på pannan.

Det är så för oss som kristna att vi är inkastade i en strid, på samma sätt som Israel blev befriade från Egypten.

-I sju dagar skall du äta osyrat bröd, och på sjunde dagen skall hållas en HERRENS högtid. Under de sju dagarna skall man äta osyrat bröd; intet syrat skall man se hos dig, ej heller skall man se någon surdeg hos dig, i hela ditt land. Och du skall på den dagen berätta för din son och säga: 'Sådant gör jag av tacksamhet för vad HERREN gjorde med mig, när jag drog ut ur Egypten.' Och det skall vara för dig såsom ett tecken på din hand och såsom ett påminnelsemärke på din panna, för att HERRENS lag må vara i din mun; ty med stark hand har HERREN fört dig ut ur Egypten. Och denna stadga skall du hålla på bestämd tid, år efter år. Och när HERREN låter dig komma in i kanaanéernas land, såsom han med ed har lovat dig och dina fäder, och giver det åt dig, då skall du överlämna åt HERREN allt det som öppnar moderlivet. Allt som öppnar moderlivet av det som födes bland din boskap skall, om det är hankön, höra HERREN till. (2 Mos 13:7-12)

Längre fram läser vi:

- Och när din son i framtiden frågar dig: 'Vad betyder detta?', skall du svara honom så: 'Med stark hand har HERREN fört

oss ut ur Egypten, ur trälomhuset; ty då Farao i sin hårdnackethet icke ville släppa oss, dräpte HERREN allt förstfött i Egyptens land, det förstfödda såväl ibland människor som ibland boskap. Därför offrar jag åt HERREN allt som öppnar moderlivet och är hankön, och allt förstfött bland mina söner löser jag.' Och det skall vara såsom ett tecken på din hand och såsom ett märke på din panna; ty med stark hand har HERREN fört oss ut ur Egypten."

(v. 14-16)

Du och jag har på samma sätt blivit befriade från Egypten, från världen. Det är inte med egen styrka, utan med Herrens hand. Men människan har sådan benägenhet att bara se på sig själv och det jordiska så att hon glömmer det härliga, glömmer det Herren har gjort. Det ser vi gång på gång i Israels historia när de efter sin befrielse vandrar genom öknen. Det går inte lång tid, så verkar det som om

DET FINNS
KRAFTER I
VÅRT LIV SOM
VILL TA BORT
GUDS SIGILL,
TA IFRÅN
VÅRA SINNEN
DET VI BORDE
ÄGNA OSS ÅT.

de glömt det. Det skedde väldiga under i Egypten, vatten blev blod och vi läser om alla stora under. Du och jag skulle ha häpnat om vi varit med om allt detta, det som Herren gjorde för att Farao skulle släppa folket.

Men det Herren har gjort för oss är lika underbart. Det går inte att beskriva. Vi kan ta dessa bilder, dessa under och försöka förstå något av vad Herren gjort för oss. Men det sammanfattas av: Med stark hand har Herren fört oss ut ur Egypten.

Längre fram läser vi om hur folket knorrar. Knorrar är ett gammalt ord. Vi vet att det talas om att klaga. Klagovisorna finns i bibeln. Men det är inte samma sak att klaga som att knorra. När man klagar är det en annan ton. Man

klagar för att man förstått sin ömkliga situation. Men folket knorrar för att de inte ser långsiktigt.

Vi läser några verser i kapitel 17:

-Och de lägrade sig i Refidim; där hade folket intet vatten att dricka. Då begynte folket tvista med Mose och sade: "Given oss vatten att dricka." Mose svarade dem: "Varför tvisten I med mig? Varför fresten I HERREN?" Men eftersom folket där törstade efter vatten, knorrade de ytterligare emot Mose och sade: "Varför har du fört oss upp ur Egypten, så att vi, våra barn och vår boskap nu måste dö av törst?" Då ropade Mose till HERREN och sade: "Vad skall jag göra med detta folk? Det fattas icke mycket i att de stena mig."

(2 Mos 17:2-4)

Man kan tycka att folket borde ha kommit ihåg de väldiga under Gud hade gjort i Egypten. Men det verkar som om de hade glömt det; i varje fall inte tänkte så mycket på det. Trots det ser vi hur Gud i sin nåd ändå räckte ut sin hand. Herren hade en lösning:

-HERREN svarade Mose: "Gå framför folket, och tag med dig några av de äldste i Israel. Och tag i din hand staven med vilken du slog Nilfloden, och begiv dig åstad.

Se, jag vill stå där framför dig på Horebs klippa, och du skall slå på klippan, och vatten skall då komma ut ur den, så att folket får dricka." Och Mose gjorde så inför de äldste i Israel. Och han gav stället namnet Massa och Meriba, därför att Israels barn hade tvistat och frestat HERREN och sagt: "Är HERREN ibland oss eller icke?"

(2 Mos 17:5-7)

Det här blev en lektion för Israels barn vid det här tillfället. Trots att de knorrar mot Herren och mot Mose, får de dricka ur denna klippa.

Jag ser hur Jesus i våra liv visar sådan nåd fastän vi kanske med ingen rätt alls knorrar och klagar på Gud. Vi säger: Varför är det så eller så – ska det verkligen vara så här? Men även vid dessa tillfällen har Gud sin lösning ibland oss, och det är Jesus Kristus. Det står att Israels barn glömde löftet. De hade blivit lovade att få komma till ett land som flyter av mjölk och honung. Så kan det vara också med dig och mig. Vi har ett löfte om en framtid och ett hopp, ett löfte om en härlighet framför. Men glömmer vi bort det här löftet, om vi glömmer bort det han har gjort och vill göra för oss, det som ligger framför, då hamnar vi lätt i den här

situationen. Vi kan läsa andra delen av kapitlet också, och låta ordet tala.

-Därefter kom Amalek och gav sig i strid med Israel i Refidim. Då sade Mose till Josua: "Välj ut manskap åt oss, och drag så åstad till strid mot Amalek. I morgon skall jag ställa mig överst på höjden, med

OCH DU
SKALL BINDA
DEM SÅSOM
ETT TECKEN
PÅ DIN HAND,
OCH DE SKOLA
VARA SÅSOM
ETT MÄRKE PÅ
DIN PANNA.

Guds stav i min hand." Och Josua gjorde såsom Mose hade tillsagt honom, och gav sig i strid med Amalek. Men Mose, Aron och Hur stego upp överst på höjden. Och så länge Mose höll upp sin hand, rådde Israel, men när han lät sin hand sjunka, rådde Amalek. Och när Moses händer blevo tunga, togo de en sten och lade under honom, och på den satte han sig; sedan stödde Aron och Hur hans händer, en på vardera sidan. Så höllos hans händer stadiga, till dess solen gick ned. Och Josua slog Amalek och dess folk med svärdsegg. Och HERREN sade till Mose: "Teckna upp detta till en åminnelse i en bok, och inpräglade det hos Josua, ty jag skall så i grund utplåna minnet av Amalek, att det icke mer skall finnas under himmelen." Och Mose byggde ett altare och gav det namnet HERREN mitt banér. (2 Mos 17:8-15)

Det finns krafter i vårt liv som vill hindra oss, som vill ta bort dessa sigill, dessa märken från våra sinnen; det vi borde ägna oss åt. Den här striden pågår ständigt. Är det inte från yttre omständigheter, så är det från vårt inre. Vi måste ständigt vara på vår vakt om vi vill leva och stå fasta i denna tid.

Vi har förebilder också i NT. Jag tänker på Paulus som skriver till Timoteus.

-Ja, gudsfruktan i förening med förnöjsamhet är verkligen en stor vinning. Vi hava ju icke fört något med oss till världen, just därför att vi icke kunna föra något med oss

ut därifrån. (1 Tim 6:6-7)

I dessa verser ser man att det som är i världen egentligen har väldigt liten betydelse för Gud och för vårt förhållande till honom. Det som är bra för oss i förhållande till Gud, det finner vi inte i världen. Vi har inte fört med oss något till världen, just för att vi inte kan föra något med oss ut därifrån.

-Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed. Men de som vilja bliva rika, de råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många dåraktiga och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång. (v 8-9)

Och längre fram i texten:

-Men fly sådant, du gudsmänniska, och far efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, ståndaktighet, saktmod. Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet, vartill du har blivit kallad, du som ock inför många vittnen har avlagt den goda bekännelsen. (v 11-12)

Det står sök att vinna. Det handlar om en aktiv handling. Sök att vinna. Det är inte något som vi bara fått och så finns det där. Vi måste söka att vinna det eviga livet. Medan människor söker efter tillfredsställelse i världen, då ska vi söka efter något helt annat. Vi ska bli övervinnare, segrare. Vi har blivit kallade och ska söka att vinna det eviga livet, vartill vi blivit kallade. Det ligger i vår hand och Gud har gett oss otroliga möjligheter att vinna seger, men det beror på dig och mig om vi gör det. I Luk 21:34 säger Jesus:

-Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt.

Där har vi det igen. Det finns saker i den här världen som människor strävar efter och sätter först i sina liv, ting som du och jag ska ta oss till vara för. Det kan vara bra saker, som människor menar att vi behöver, men det står att vi ska ta oss till vara. Vi har läst om vad vi ska söka och vad vi ska ta oss till vara för. Vi kan läsa i Filipperbrevet:

-Varen så till sinnes som Kristus Jesus var, han som var till i Guds-skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänare-skepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset. Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och givit

honom det namn som är över alla namn (Fil 2:5-9)

Jesu sinnelag – det är vad vi behöver. I dag ska man sträva efter att göra ”klipp”, vinning, på ett eller annat sätt. Det ser vi ännu mera av nu i svårare tider, i varje fall gäller det oss i västvärlden, som inte har sett riktig fattigdom på nära håll. Man strejkade i veckor för att få 2 % högre lön. Det är typiskt människans tänkesätt idag. Man har fått, men vill ha mera. Då har man inte fått smaka det man verkligen behöver, men det har du och jag fått göra. Låt oss ha våra sinnen vända till det som har evighetsvärde, och låta vår Frälsare vara vårt främsta exempel, i hur han antog tjänaregestalt.

Gud vill ha oss i tjänst denna tid, han vill få sin vilja fram med oss, och Jesus kommer snart. Låt oss då inte sänka blicken, låt oss inte glömma löftet om hans tillkommelse, låt oss inte glömma det han har gjort för oss när han frälste oss. Istället får vi uppleva glädjen i att få tjäna honom, glädjen i att få vara uppfylld av den helige Ande, för att så kunna möta motståndet med glädje och tillförsikt.

Jag ska avsluta med Hebr 12.

-Alltså, då vi nu hava omkring oss en så stor hop av vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd. Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding och fullkomnare, på honom, som i stället för att taga den glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som nu sitter på högra sidan om Guds tron. Ja, på honom, som har utstått så mycken gensägelse av syndare, på honom mån I tänka, så att I icke tröttnen och uppgivens i edra själar. (Hebr 12:1-3)

Det finns tröst och hjälp att få just därför att Jesus har gett sitt liv. Därför att han var lydig finns det möjlighet också för oss att komma framåt, det finns möjlighet att bli segrare och få stå därhemma och höra: Vål gjort, min gode och trogne tjänare. Låt oss var och en ta de signaler Gud ger oss på allvar så att vi inte missar möjligheten, missar tillfället. Gud har ännu möjligheter för dig och mig. Om vi hamnar fel eller kommer ur Guds vilja med våra liv, finns det fortfarande hopp. Klippan Kristus finns fortfarande tillgänglig, och till honom får vi fly med våra liv, så ska han hjälpa oss. Amen. ■

Församlingen förkl

Följande predikan av Arne Imsen hölls 1993. Den är mycket aktuell och tar upp församlingens situation och position i en tid som präglas av allt större och mer globala maktblock. Sanningen om Jesu tillkommelse får inte tystas ned, inte heller Bibelns förutsägelser om den sista tidens religiösa och politiska totalitära maktanspråk. I alla omvälvande händelser med finanskriser och tal om en ny ekonomisk världsordning återspeglas Bibelns budskap om att Herrens dag är nära. Ännu mer tydligt ljuder det budskap som den helige Ande levandegör för församlingen, att dagen för hemfärd närmar sig.

Församlingen är av himlen, och ska till himlen. Då måste den alltså ha himmelska kvaliteter, och därför kräver bibeln att vi ska stå i ett personligt och intimt förhållande till brudgummen. Detta kärleksförhållande får inte influeras eller påverkas av alla andra friare som vill bedriva kurtis med oss. Det är fruktansvärt när människor med den kristna beaktelsen sjunker ned på den nivån där de förklarar Jesus kärlek med munnen, men samtidigt går i armkrok med världen.

Om vi inte har det rätta perspektivet, kommer vi att begå det vanliga misstaget att vi plottar bort oss i oväsentligheter. Maranatabudskapet att Jesus kommer är mera aktuellt än någon gång tidigare. Ju intensivare det religiösa världssystemet lyckas påverka människorna, dess sällsyntare blir budskapet om Jesu tillkommelse. EU kommer att få ett fruktansvärt inflytande över våra liv på alla områden. Om vi fördjupade oss i den religiösa problematiken, skulle vi göra upptäckten att den katolska kyrkan håller på att återerövra förlorade territorier; framförallt religiöst, men också geografiskt. Det sker på många sätt och genom många organ. Det uppstår en atmosfär som är väldigt svårdefinierbar.

New Age är ett konglomerat av ideer och utbud, vilket gör människor oerhört villrådiga. Men Guds barn bör inte vara villrådiga. Vi bör ha så mycket profetisk skärpa, att vi ser vad som rör sig bakom fasaderna på olika områden; även i vårt

dagliga arbete; vår handel av konsumtionsartiklar, osv.

Helt visst kommer varje ting att användas som propaganda för den nya tidsåldern. Vi lämnar nu Fiskens tidsålder, säger man i New Age, och går in i Vattumannens. Därmed följer stora revolutionerande förändringar, och så förklarar man att den nye Kristus ska framträda för hela mänskligheten.

Alltsammans går parallellt i tiden. EU och andra internationella organisationer får allt större utrymme och inflytande över individer och nationer. Den helige Ande initierar att Jesus kommer och att han kommer snart. Världsandan initierar genom EU ett antikristligt världsvälde. Inom kort har vi en världshärskare som med alla manipuleringsmedel som mänskligheten under historiens gång och framförallt under det senaste seklet har utrustat sig med, kommer att inta härskarställning. Den som inte ser och förstår det, är blind och förstockad.

Antikrists ande kommer att med allt större och tydligare markeringar, manifestationer och krav att neutralisera alla levande kristna. Hur det ska gå till, talar bibeln om. De levande kristna skulle inte ha låtit sig luras av det världen representerade för 20-30 år sedan. Men nu kommer nya attacker med nya utbud av religiös karaktär och med många karmatiska utfästelser. Man möter nu en märklig ande som utlovar tungomålstal och uttydning, helbrägdagörelser och

allt möjligt annat. Därför talar bibeln om nödvändigheten av att äga ståndaktighet intill änden, så att man inte blir bortförd som ett segerbyte.

Maranatabudskapet är ett liv. Man kan inte skicka ut människor i vardagen att möta dessa enorma påfrestningar utan kunskap, utan erfarenhet, lots och vägledning. Vi behöver bibelcentrerad undervisning. Inte professionalism och modernt artisteri, men evangelister, herdar, lärare och profeter. Vi behöver också apostlar, församlingssändebud.

Apostlaämbetet innebär inte mötesverksamhet här eller där, utan det innebär att grundlägga församlingar som blir ett bålverk emot den filosofi och alla de lögnar som är verksamma i alla möjliga sammanhang. Guds församling – inte verksamheten – är sanningens stödjeplare och grundfäste. Därför säger redan Paulus att det är nödvändigt att skaffa sig den undervisning som behövs för att veta hur man ska uppträda i Guds församling.

De flesta vet inte vad församlingen är, och hur den är konstituerad, hur den fungerar; och därför ser man inte fiendens attacker. Om grundvalarna upplöses, då vacklar ju allting, och alla blir osäkra och förvirrade. Ingen vågar offra sig därför att man är ängslig; rädd för att misslyckas. Man har möjligen tråkiga erfarenheter och refererar till olika slags misstag som någon eller några har gjort.

Opppsligar Guds Rike

Vi måste få Kristuscentrerad bibelundervisning som inte i första hand appellerar till lustförmåelsen, utan till kampviljan; viljan att följa Jesus Kristus.

EU initierar ett antikristligt välde. Det är höjt över varje diskussion, och vi behöver definitivt inte hjälp av något annat än bibelordet för att bekräfta det.

EU är en internationell organisation med en maktapparat som så småningom helt och hållet kommer att överlämnas åt den personlige Antikrist som utnyttjar den för de syften som draken har satt upp. Den gamle ormens planer är att störta Guds rike och besegra den Smorde; neutralisera trons folk och upprätta en motsvarighet till det tusenåriga riket. Framför allt vill han ge människorna intryck av att vi nu har det förlorade paradiset här, friheten, tryggheten, framtiden. Vem längtar inte efter riket, vem längtar inte efter fred och trygghet?

Fienden knyter an till elementära behov i vårt eget väsen; behovet av en hygglig miljö där vi kan överleva. Vi är rädda för miljöförstöringen, ängsliga för allt annat elände som möter oss i de dagliga rutinerna; hotet som hänger likt ett demonklessvärd över hela mänskligheten. Människor vändas, lider, gråter. Vi ser med förskräckelse ut över klotet och funderar om det så småningom ska upplösas i total förintelse.

Jesus kommer! Där ligger räddningen, hoppet, framtiden och möjligheten. EU är ingenting annat än svek och förräderi. De nationella gränserna upplöses, och man delegerar åt internationella organ myndighet att agera med maktinstrument som ingen människa någon gång under historien har lyckats bemästra.

EU kommer aldrig att kunna lösa problemen. De stora problemen är inte strukturerna och systemen i och för sig,

utan synden. Så länge det inte finns några maktmedel som kan besegra synden och alla dess vidriga gärningar, är alla planer dömda att misslyckas och kommer att sluta i ett fruktansvärt fiasko.

Det finns ett universalmedel mot synden, och det är Jesu blod. Någon annan hjälp finns inte, men blodet renar från all synd. Så länge man föraktar Jesus, vill man ha en annan modifierad, stympad och reducerad Jesusgestalt som passar den opånyttfödda, religiösa, förhårdade människan.

Tro inte på politikerna och prästerna eller de religiösa organisationerna; tro inte på eumenikens representanter. Tro på Guds Ord; bli Kristuscentrerad! Träng dig in i Guds eget Ord; börja bedja på allvar om vägledning! Du kommer att behöva en himmelsk lots som kan hjälpa dig att

kommer man att dra in fängsten. Slutresultatet blir värre än det andra världskriget, värre än stalinism och hitlerism, värre än koncentrationslägren, därför att hela Europa blir ett koncentrationsläger. Det är fruktansvärt att se att de kristna inte fattar sitt ansvar för att bilda en andlig front emot detta ohyggliga väsen.

Ta vara på denna maning, låt den sjunka ned i ditt hjärta och res dig upp i en allvarlig protest. Låt oss anropa himmelns Gud om hjälp, så att vi åtminstone den sista fasen av tidsåldern kan rädda några. EU initierar ett världsvälde som sist och slutligen kommer att innebära att man inte får köpa eller sälja utan att tillbedja; inte utan att ta märket som bibeln talar om.

Det blir allt vanligare med märken på människokroppen. Det finns exempelvis tröjor med små eller stora märken. Många använ-

Världsandan initierar genom EU ett antikristligt världsvälde.

hitta vägen i dunklet. Han står till ditt förfogande.

EU initierar antikrists välde, och kommer att bli det maktmedel som gör människorna till fångar på ett fruktansvärt sätt, mycket värre än vi någon gång tidigare sett under historiens gång. EU förebådar en världsstat, vars inflytande och makt kommer att reducera de enskilda nationerna till ett fåtal, vilket i realiteten innebär att medborgarna får finna sig i den mest förödmjukande och kränkande behandling.

Då slutligen hela Europa nappar på betet,

der nu köpkort istället för pengar. Detta är ett led i processen fram till det sista kortet som är internationellt, det man måste bära för att få köpa och sälja. Bibeln talar om att detta märke inte ska sitta på kläderna, men det ska stämplas in i pannan eller på högra handen. Pannan representerar intelligensen, handen representerar handlingen. Alla har inte antikristlig filosofi. De begriper inte vad de sysslar med och vad Antikrist egentligen representerar. De har emellertid tagit märket på höger hand – de har ett antikristligt handlingsmönster.

Jag tror inte att vi som kristen försam-

ling; som Jesu brud ska vara med i slutfasen av dessa våldsamma, fruktansvärda, förödande händelser. Den stora händelsen som Jesu Kristi församling väntar på, är den förestående evakueringen. Vi ska flytta.

Många får flytta ofrivilligt, och har ingenstans att ta vägen. Flyktingar i miljoner är ute och driver, statslösa, hemlösa, arbetslösa, maktlösa, fridlösa och rotlösa. De lever i en misär som blir värre för varje dag som går. De utsätts för våld. Hela världen kan via media konstatera detta, och följer händelseförloppet med visst intresse, men knappast med någon delaktighet eller medlidande.

Dessa lidande, blödande skaror hoppas på befrielse. De hoppas att Antikrist ska vara deras räddning. De hoppas att en dag ska komma då också de får frid. Man har lyssnat till de antikristliga appellerna och hänförs. Det ser faktiskt ut som om befriaren kommer. Men det kommer att visa sig att de som hoppas på denne hjälte går från askan rakt in i elden. De blir väl omhändertagna för att sist och slutligen skjutas in i ett evigt mörker.

Nu står vi som bekännande kristna mitt i historien. Herren har satt oss till väktare; till sanningens stödjepelare och grundfäste. Mänskligheten lider, söker efter ledare, befriare, men möter kanoner och bomber, hungersnöd och fångenskap. Är det underligt att man spejar efter en befriare? Vart har de kristna tagit vägen, som skulle peka på Honom?

Kyrkorna ställer upp med sina psalmer och körer, ceremonier och sakrament. Föreställningen är religiös, man demonstrerar med tecken och under så att människorna gör stora ögon. Man har aldrig upplevt något liknande. Men miraklen kommer inte från himlen, utan från avgrunden. De har falsk varudeklaration från falska profeter med ett falskt budskap.

Mitt i tiden står du och jag, kallade till att vara väktare på muren. Vi skulle ropa med full hals natt och dag. Men vi är bleka, tröga och självupptagna. Vi glider in i sömnaktighet och ursäktar oss med att det går inte att göra så mycket, för problemen är ju så överväldigande svåra och stora. Det är sant. Men de blir inte mindre av att de som skulle ropa har tystnat och de som skulle peka på Herren Jesus Kristus drar sig tillbaka och överlämnar den tjänsten åt falska vägvisare.

Ingen klarar analysen av EU med att skaffa sig teoretisk kunskap, bli eskatologiska mästare eller få andra teologiska specialiteter. Ett Herrens vittne måste ha eld från höjden. Den helige Ande i överflödande mått. Dessutom måste Guds tjänare göra klart för sig att om inte budskapet drar oss mot centrum, så har det motsatt verkan; då blir vi allt mer periferiska.

Jag är satt till väktare. Jag är ingen artist eller föredragshållare, utan profet. Om inte jag varnar den ogudaktige är det ganska troligt att ingen annan kommer att göra det. Då kommer den ogudaktige att gå förlorad för sin synds skull, men blodsskuld kommer att vila över mitt liv. Jag tar inte risken att möta min uppdragsgivare med huvudet böjt i skam, jag vill se upp till honom med frimodighet och säga: "Herre, här är jag och barnen du gav mig!"

Vi ska avlägga räkenskap. Må vi kunna göra det utan sorg över dem som började men aldrig nådde fram. Sorg över dem som en gång var själavinnare, men förlorade glöden och upphörde att vinna människor för Gud. Sorg över dem som gick omkring med latenta gåvor och istället för att använda gåvorna, nagelfor andras insatser men inte hade kraft eller tid att själv tjäna Gud.

EU initierar en ny epok i mänsklighetens historia. Nu säger vi: Vi kan göra som vi vill, vi disponerar vår tid, vår kropp och våra resurser allt eftersom det passar oss. Det dröjer inte länge förrän denna frivillighet utbyts mot ett tvång.

Enorma skaror av människor saknar evangelium. De kommer att fösas ihop i stora horder. Snart går ridån ned för sista akten i mänsklighetens blodbesudlade historia. Guds basun och överängeln röst tillkännager att församlingen hemförlovas för att möta Honom tillsammans med dem som vunnits för Jesus Kristus. De som har vunnits genom Jesu blodköpta bruds uppoffringar, liv och tjänst.

Måtte vi förstå tiden och utnyttja den på ett sådant sätt att Gud blir ärad och förhålligad. Den antikristlige världshärskaren kommer att träda fram på scenen och behärska hela mänskligheten, men låt oss tro, förkunna, lida och kämpa för att Jesus snart ska kunna visa sig för dem som tror på honom och hör honom till! ■

Kort

Krist

Text: Berno Vidén

Vi vet vad ett jordiskt släktskap betyder. Det normala är att man känner till vilka föräldrar man har. Skulle det inte vara så uppstår ett tomrum och människan ägnar en stor del av sitt liv åt att söka sina rötter. Behovet att veta vem som är min mor och far är något naturligt som finns nedlagt i människan. Blod är starkare än vatten, är ett talesätt som beskriver hur förenad man är med sina närmaste.

Författaren till en känd sång skriver att det inte finns något jordiskt släktskap som kan sluta hjärta till hjärta så starkt som den nya födelsen kan göra. I och med det kommer vi in på ett ännu större område. Jesus säger till en kvinna som befann sig i en mycket svår situation då hennes bror dött på grund av sjukdom:

-Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig, han ska leva om han än dör." (Joh 11:25)

Livet vi har i Jesus, det som aldrig någonsin ska ta slut, är ännu mer värdefullt än något jordiskt släktband. När någon nära anhörig dör är sorgen och smärtan vanligtvis stor. Men här

Radio Marai

STHLM 88 Mhz

Må - fr 8.00 - 8.30

Is - vårt liv

Vi talar vi om ett liv som är beständigt, ett evigt liv.

Vi är skapade till Guds avbild. Jord och himmel ska förgås. Allt vi ser runt omkring kommer att försvinna. Även det som ser stort och betydelsefullt ut. Men vad Jesus gör, är att han i människan skapar ett nytt, oförgångligt liv.

-Så har han ock gjort eder levande, eder som voren döda genom de överträdelser och synder i vilka I förut vandraden..." (Ef 2:1)

Här står ännu något mer: Han har gjort er levande! För att bli gjord levande måste man först ha varit död. Det är en oerhörd hemlighet. Innan vi tog emot Jesus till frälsning var vi döda och fördömda i synden. I Kristus är vi nu nya skapelser.

I Kolosserbrevet skriver Paulus:

-Också eder som voren döda genom edra synder... också eder har han gjort levande med honom. Ty han har förlåtit oss alla våra synder. Han har nämligen utplånat den handskrift som genom sina stadgar anklagade oss och låg oss i vägen. Den har han skaffat undan genom att nagla den fast vid korset. (Kol 2:13-14)

Vi var döda men vi ser här på vilket sätt Gud ger detta nya liv. Det är Gud som kommer in i historien och som sänder sin son Jesus vilken vandrar här och

förmedlar detta liv, och det är Gud som i Jesus dör på Golgata. Det är Jesu blod som utgjuts och i hans blod får vi uppleva frälsning och rening, då han förlåter oss våra synder och fullständigt utplånar allt som tidigare anklagade oss. Det som är utplånat går inte att finna. Det är för alltid borta.

-Han är vår frid, han som av de båda har gjort ett och brutit ned den skiljemur som stod mellan oss, nämligen ovänskapen. Ty i sitt kött gjorde han om intet budens stadgelag, för att han skulle av de två i sig skapa en enda ny människa, och så bereda frid. (Ef 2:14-15)

Här talas det om ytterligare något mer; en gemenskap. Tidigare i kapitlet står det om det judiska folket, Guds utvalda folk och om främlingen, den som tidigare stod utanför, utan Gud och utan hopp i världen. Men så har Gud genom Jesus öppnat en väg för varje människa att få del i Guds rike. Vad som kommer till tals här, är att han omintetgjorde budens stadgelag, och av de två, juden och främlingen, i sig själv skapar en enda ny människa.

Vi var döda men han gav oss liv. Han utplånade våra synder och vi är rena i och genom Kristi blod. Här står det också hur han bereder oss en gemenskap, där vi med varandra får vara syskon med nya släktband som är mycket starkare

än de jordiska. Vi är inneslutna med honom, men också med varandra i denna gemenskap. Det handlar om församlingen, vilket är något långt mera än en mänsklig förening. Jesus sa: "Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike." Vi är födda tillsammans!

-Så har ock I mina bröder, genom Kristi kropp blivit dödade från lagen för att tillhöra en annan, nämligen honom som har uppstått från de döda, på det att vi må bära frukt åt Gud. (Rom 7:4)

Vid flera tillfällen skriver Paulus om Kristi kropp som församlingen, där Kristus själv är huvudet och vi är lemmarna. Vi är delaktiga i en enda kropp med ett naturligt flöde där blodet förenar lemmarna. Varje del har en speciell tjänst för Gud. Om en lem lider så utstår hela kroppen lidande. Bibeln använder dessa bilder för att uttrycka hur djup en sann församlingsgemenskap är, en gemenskap där man inte nöjer sig med att komma tillsammans lite då och då, utan man söker för varje dag att komma närmare Kristus och varandra.

Församlingen vi läser om i Apostlagärningarna delade en sådan djup gemenskap att församlinglivet blev synonymt med en ny livsstil där man inte längre tänkte på sitt eget; man var i allt "ett hjärta och en själ".

ata ● Stockholm, 88 MHz ● Göteborg, 94,9 MHz

Sö 8.00 - 9.00

On 18.00 - 19.00

Må - to 23.00 - 23.30

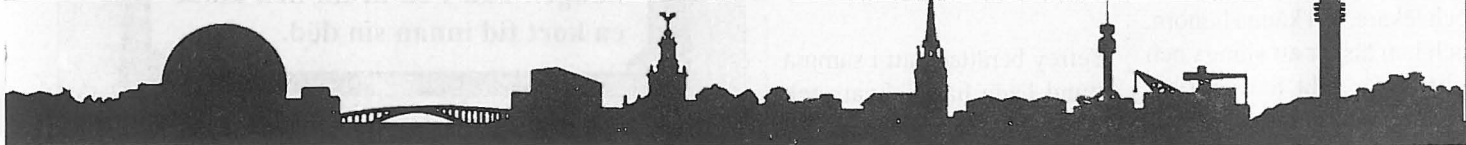
Lö - må 2.00 - 2.30

GBG

94,9 MHz

Tisd 21.00 - 22.00

Lörd 15.00 - 16.00

-Evangelium är praktiskt!

Behoven finns överallt, och vi räcker inte till för alla, men vi fortsätter att arbeta och alltid göra det vi kan, även om det är litet. Jesus räckte ut sin hand till den fattige och betryckte, och vi, som hans efterföljare, vill göra detsamma.

Missionsrapport från Veronica Vidén, Dominikanska Republiken

För snart tre år sedan gjorde läkare en utvärdering, där man meddelade Yefreys mor, Andrea, att hennes son tyvärr inte skulle komma att leva längre än högst ett år till. Hans lungor var alldeles för förstörda, och hans hjärta skulle inte orka längre än så. Tiden har gått, och Yefrey är fortfarande vid liv. Hans kroniska lungsjukdom har dock satt starka spår, och han vistas nu heltid på sjukhus, då han är helt beroende av dess utrustning för sin överlevnad.

Det är ett liv i sjukdom. Ett liv med ständig ovetskap om morgondagen, om framtiden. Ett liv på sjukhus, med stora smärtor och utan möjlighet att kunna leva under normala förhållanden. Yefrey är nu elva år gammal, och väl medveten om sin mänskligt sett hopplösa och omöjliga situation, men trots detta är han det mest positiva barn jag träffat. Han ser alltid hoppfullt framåt, vad som än händer, och litar på Gud. Då han tillbringat så mycket tid på barnsjukhuset, har alla som arbetar där, både sköterskor och läkare, lärt känna honom, och han älskar att sjunga och vittna för alla han träffar; både personal och patienter.

Under bakomliggande julhelg blev hans situation väldigt kritisk. Han blev akut mycket allvarligt dålig, och man fick ta honom till intensivvårdsavdelningen, där man först meddelade att han troligtvis inte skulle överleva. Syskonen här i Santo Domingo, och även i Sverige, fick snabbt beskedet, och många bad för honom, under hans svåra tillstånd. Som så många gånger förut, tog sig Yefrey igenom detta också. Läkarna förstår inte hur, men än en gång lyckades han överleva. Han berättade sedan för oss om en dröm han hade haft under sitt mest kritiska tillstånd:

-Jag träffade en man som hade två vargar. Jag blev väldigt rädd, för vargarna ville mig illa. Men mannen sa till mig att jag inte skulle vara rädd – att de inte skulle göra mig någon skada längre. Sedan tog han med mig till ett stort hus där det bodde en kung. Mannen sa till kungen: "Här har jag tagit med pojken till dig, och överlämnar honom nu till dig". Men kungen svarade: "Nej. Inte än. Än är hans tid inte kommen".

Yefrey berättade att i samma stund hade han vaknat, och hade berättat för läkaren om

sin dröm. Hela sjukhuset talar om hans starka tro och om det Gud gör med honom, och hans liv och situation är ett stort vittnesbörd för alla som han kommer i kontakt med.

För en tid sedan fick vi lära känna ett par tvillingbebisar, elva månader gamla, som är hiv-smittade. De bor i Palavé, och historien kring deras födelse och liv är tragisk. Det är genom Esther, en nyfrälst kvinna i församlingen i Palavé, som vi fått kontakt med

dem. Mamman till barnen, har AIDS, och övergav dem vid födseln, och pappan, också han med AIDS, vill inte veta av dem. Just nu bor båda barnen, en flicka och en pojke, hos en faster. Båda två har starka symptom som kan vara början till AIDS. Släktingarna är fattiga, har stora familjer att försörja redan och har inga möjligheter att på tillfredsställande sätt ta hand om barnen.

Esther, arbetslös och änka sedan fem månader tillbaka och

PRESSTOPP

Efter denna tidnings pressläggning har Yefrey fått hembud. Han har nu flyttat hem till Jesus, kungen han i en dröm fick möta en kort tid innan sin död.

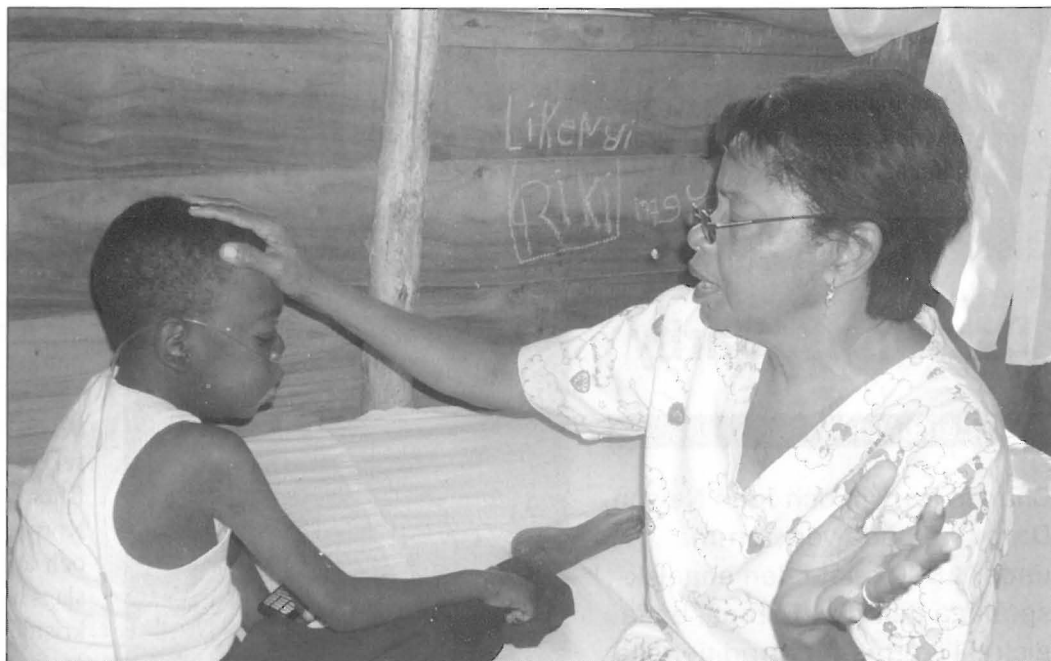
En glad Yefrey på väg ut från intensivvårdsavdelningen.

med två egna barn, har tagit på sig ansvaret för tvillingarna, som egentligen skulle lämnas till barnhem. Dessutom har Esther helt nyligen tagit sig an en fyra månaders flicka som övergivits av sin prostituerade mamma. Vi vill nu göra allt vi kan för att hjälpa de här barnen och ska i dagarna få dem undersökta av läkare och hjälpa dem att få vård.

Vi är i Sverige vana vid vårt sociala skyddsnät, vid våra rättigheter till vård och till social hjälp. Men här i Dominikanska Republiken finns inget sådant, och har man ett allvarligt sjukt barn, är man helt beroende av att ha det bra ekonomiskt ställt för att kunna ge barnet den vård och medicinering som det behöver. De båda tvillingarna är bara ett exempel bland många, på hur hopplös en situation kan se ut om man har oturen att födas i fattigdom och i ett samhälle där inga mänskliga rättigheter erbjuds.

Palavé är ett område vi valt att arbeta i, då vi sett att behoven är stora. I ett gammalt batey-område som detta, är mer än åttio procent av befolkningen haitier. De allra

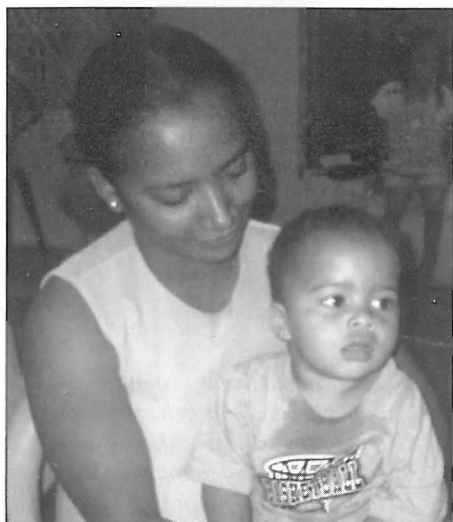
Missionsläkaren Doris Diaz på hembesök hos Yefrey, en av de få dagar han varit så pass frisk att han haft möjlighet vara hemma hos sin familj i Palavé.

flesta är mycket fattiga och utstötta av övriga samhället. Många lever utan födelseattester och andra dokument och lever i ett ständigt sökande efter ett tryggt liv och en dräglig tillvaro. Ett av våra prioriterande arbeten här ute är de regelbundna läkarmottagningar som vi anordnar varannan vecka, där vår syster och läkare Doris Díaz alltid medverkar. Där kan vi tillhandahålla mediciner till bland andra de äldre haitier som lider av högt blodtryck och andra sjukdomar. Att leva

i fattigdom innebär ofta att inte alltid kunna hålla en god hygien, att inte ha tillgång till exempelvis rent vatten och att kanske inte alltid ha mat varje dag. Ofta har man en dålig kost på grund av bristande kunskaper om näringsrik mat. Som ett resultat av detta kommer också många barn till mottagningarna, där vitaminbrist är den mest framträdande åkomman.

Behoven finns överallt, och vi räcker inte till för alla,

men vi fortsätter att arbeta och alltid göra det vi kan, även om det är litet. Jesus räckte ut sin hand till den fattige och betryckte, och vi, som hans efterföljare, vill göra detsamma. Evangelium är praktiskt, och genom den hjälp vi kan ge människor, rent socialt, når vi också fram till dem med budskapet om frälsning. Jesus är den ende i vilken vi alltid kan finna frid i alla livets svåra och ibland omöjliga situationer. Han kan ge den mest betryckta människan tröst och hopp. ■

Esther, här tillsammans med ett av sina två egna barn.

Comunidad Maranata har gårdsmöte hemma hos en av församlingens familjer i det haitiskt präglade samhället Palavé.

Stöd Maranataförsamlingens yttre mission, PG 44 10 05-06

Två 1800-talsprofete

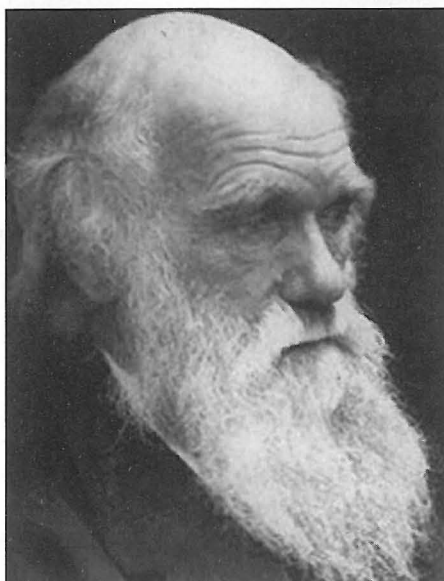
Darwin vs. Darby

Text: Berno Vidén

Charles Darwin och John Nelson Darby var båda verksamma under 1800-talet i den engelskspråkiga delen av Europa, båda gick till storms mot traditionella religiösa föreställningar och båda dog 1882. Men där slutar likheterna. Berno Vidén ger här några reflektioner över dessa två banbrytares förkunnelse och dess följder.

Den traditionella kyrkan fick sig några rejäla stötar under 1800-talet som kom att få långtgående konsekvenser för många människor. Upplysningstiden med Gud är död-filosofin som slagord var redan djupt rotad då engelsmannen Charles Darwin (1809-1882) i mitten på 1800-talet publicerade sin bok om arternas uppkomst. Verket blev genast en bestseller och föremål för kraftiga protester från kyrkligt håll, som såg sin teologi hotad. Darwins idéer om utvecklingsläran spreds snabbt och idag ligger hans teori till grund för majoriteten av världens utbildningsväsende.

Darwinismen växer sig allt starkare i samma takt som liberalteologi, religions-synkretism och ateistiska rörelser blir allt mer populära. Den 12 februari 2009 firas Darwins 200-årsdag och hans bok, som bara under några få generationers livstid åstadkom en total revolution runt hela världen, 150-årsjubilerar. Det har gått så långt att det idag inom all offentlig verksamhet, är förbjudet att undervisa om en skapande Gud, trots att evolutionsteorin enbart handlar om ostyrd teorier. I oktober 2007 antog Europarådet en resolution där man varnar för skapelsetron. Man inte bara varnar utan uttrycker en närmast nojig inställning,

Charles Darwin 1809 - 1882

där man känner sig hotad:

"Skapelsetro har många motsägelsefulla sidor. Den senaste och mest raffinerade, idén om Intelligent design, förnekar inte ett visst mått av evolution. Intelligent design presenteras på ett raffinerat sätt och försöker framställa sig som en vetenskap och häri ligger faran.

Om vi inte är vaksamma kommer de värden som är grunden för Europarådet att bli direkt hotade av skapelsetroende fundamentalister. Det är en del av Europarådets parlamentarikers uppgift att reagera mot detta innan det är för sent."

Inästa sats uppmanar den parlamentariska församlingen speciellt unionens utbildningsmyndigheter att kraftfullt motarbeta all undervisning som på något sätt kan gagna skapelsetron. Svenska Skolverket har i sina direktiv beordrat utbildningsväsendet, konfessionella friskolor inkluderat, att religionsundervisningen, exempelvis i kristendomens syn på skapelsen, inte får ifrågasätta Darwins evolutionsteorier. Kontentan av Skolverkets riktlinjer blir att alla teorier som uttrycker kritik eller motsäger utvecklingsläran bör presenteras med skepticism och kritisk granskning samtidigt som evolutionsteorierna inte får ifrågasättas.

Det finns också svenska författare som publicerat böcker för att på liknande sätt varna för skapelsetroende, såsom gällde det en böldpest. En sådan bok är Skapelsekonspirationen (2008) av Per Kornhall. Efter att ha läst förordet inser man att Kornhall måste känna sig skadeskjuten och att han försöker frambringa någon slags hämnd på dem som gett honom den kristna tro som han levtt i under många år, fram till dess att Uppsala universitet berövade honom tron. Han väljer att i det närmaste idiotförklara den som tror på en skapande Gud, genom att i presentationen av boken påstå att det synsättet är synonymt med påståendet att planeten jorden är högst 5000 år gammal. I sin bok går han till fula angrepp mot exempelvis pietismen som under 1700-talet flydde till Nordamerika undan den blodiga religionsförföljelse som rådde i Europa och menar att de uppfattade sig som "bättre" troende än andra, varpå de i sin tur förföljde grupper av avvikande tro.

I dagens samhälle får evolutionsteorin inte ifrågasättas och en del går så långt i sin kritik mot skapelsetroende att de vänder upp och ned på begreppen och jämför allt som talar för skapelsen med farliga angrepp på utvecklingsläran. Något exempelvis författaren till boken ovan ägnar sig åt.

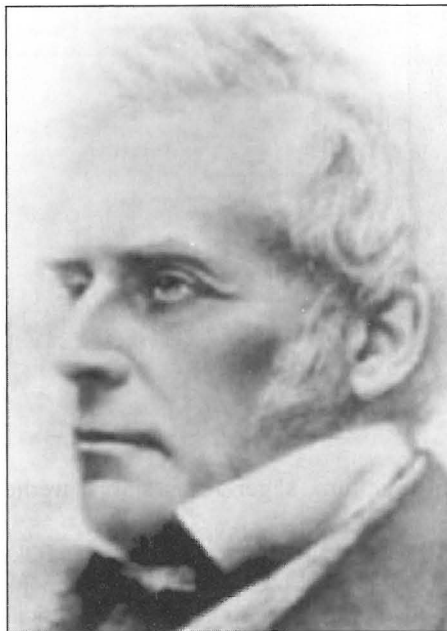

ter - på ont och gott

Under samma tid som Darwin levde, verkade en kristen förkunnare vid namn John Nelson Darby (1800-1882). Även han kom att bli kraftigt kritiserad från kyrkligt håll. Under en tid var han präst inom engelska statskyrkan men kom snart till klarhet om hur obiblistiskt kyrkans system var. Han menade att kyrkan skulle skiljas från staten och arbetade under en tid med försöket att reformera kyrkan. 1828 lämnade han statskyrkan och började så småningom att missionera helt nya områden. Kyrkans yttre ceremoniella ordning var av ondo, alla troende skulle ha samma rätt att predika och kyrkans sakrament är absolut inga nådemedel inför Gud.

Något som kom att prägla Darbys liv var att han blev väckt i eskatologiska frågor av apokalyptisk karaktär och som har med Jesu tillkommelse att göra. Hans namn har ofta förknippats med premillennialsmen, en rörelse som stod i kontrast mot upplysningstidens med utvecklingsläran besläktade teorier om att tusenårsriket skulle föregås av mänskliga framsteg och segrar.

En förkunnelse som återuppväcktes till liv under denna tid och som kommit att betyda oerhört mycket för de väckelserörelser som bröt fram under denna och senare tider är budskapet om Jesu snara tillkommelse. Det är ingen darbyistisk uppfinning, vilket är en uppfattning som felaktigt fått spridning, men däremot ett budskap som sträcker sig ända till de bibliska apostlarnas tid, de som väntade Jesus tillbaka redan under sin livstid. Pietisterna gav ut en

John Nelson Darby 1800 - 1882

sångbok under 1700-talets början där bland annat den här sångtexten finns med:

*Upp och dig till bröllop red!
Se din brudgum kommer ned*

*Att dig hem till himmelen föra
Och dig evigt nöjder göra*

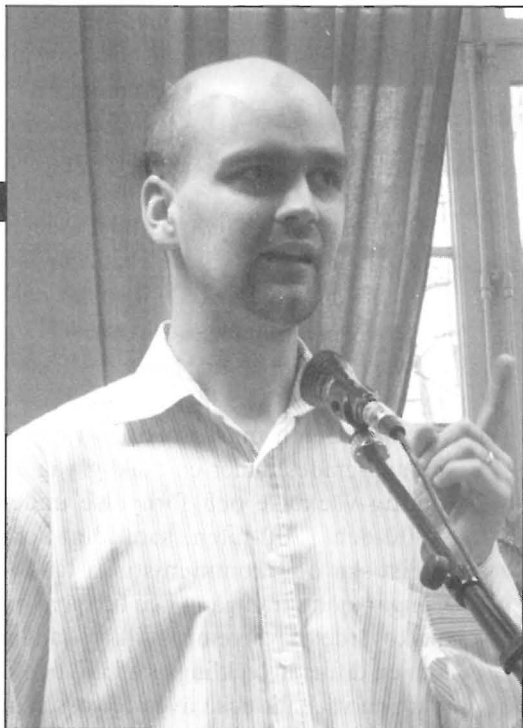
Att sanningen om Jesu tillkommelse aktualiserades under en mäktig våg av andlig väckelse och förnyelse under 1700- och 1800-talen, samtidigt som ateistiska och kommunistiska tankegångar mötte framgång i en tid då människovärdet devalverades till att handla om en diffus utvecklingsprodukt, borde vara en väckarklocka även för oss som lever idag. Vid midnattstiden ljöd ett anskri: -Se, Brudgummen kommer!

Darwinismen med gudlöshet och ateism i släptåg är ett tidstecken. Att budskapet om Jesu tillkommelse idag alltmer tystnat är också det ett tecken på att tiden är kort. Han som skapade människan till sin avbild, till att leva i gemenskap med henne; han som inbläste livets Ande i människan och lade evigheten i hennes bröst, han ska snart komma igen. ■

Se brudgummen kommer Gån ut att möta honom

Denna målning fanns ursprungligen i det gamla Filadelfia i Stensele innan det revs. Den lär ha målats av en man vid namn Backman, som var predikant i Sorsele under 1950-talet. Numera hänger tavlan i Filadelfiakapellet i Skarvsjöby. Den speglar hur budskapet om Jesu snara tillkommelse var levande och präglade väckelsefolket under den tiden. (Information och foto, Lovisa Landström)

FRAMGÅNG

Predikan av Paulus Eliasson

Jag skulle vilja tala om framgång, härlighet och upphöjelse. I Jesaja 52 har vi inledningen till Gamla Testamentets kanske viktigaste profetia. Det säger inte litet, för det finns oerhört många stora profetior i Gamla Testamentet. Men här talas om Herrens tjänares lidande. Vi läser:

-Se, min tjänare skall handla vist. Han skall bli hög och upphöjd, ja, mycket hög. (Jes 52:13)

I 1917 års översättning står det "Se min tjänare skall hava framgång". I norska översättningen från 1930 står det: "Se, min tjener skal gå frem med visdom." Det ord som används här – handla vist – hava framgång – gå frem med visdom – har egentligen dubbel betydelse. Det betyder både att gå fram och vara vis. Han ska ha framgång i visdom.

"Han ska bli hög, upphöjd och mycket hög." Det är tre ord som är som en stege. Hög – upphöjd – mycket hög. Det är en tredubbel förstärkning av samma ord.

Så började denna förkunnelse om honom som hade ett utseende som inte kunde behaga oss. Han som av människor ansågs vara straffad och förkastad av Gud, honom som vi höll för intet. Honom som vi förkastade, han som bar våra sjukdomar. Men det börjar så här:

-Min tjänare skall hava framgång.

Med profetisk blick ser Jesaja detta och här ser vi hur bibeln definierar framgång, upphöjelse och härlighet. Det är inte bara Jesaja som talar så. I Johannes

evangelium, säger Jesus själv i tredje kapitlet:

-Och liksom Mose upphöjde ormen i öknen, så måste Människosonen bli upphöjd, för att var och en som tror på honom skall ha evigt liv. (Joh 3:14-15)

Att tala om upphöjelse i detta sammanhang, där Jesus syftar på sin korsfästelse, skulle vi nog inte gärna göra. Vi skulle tänka på lidande och förnedring. Vi skulle tänka på förkastelsen från människor; det Kristus fick lida. Men när han talar om det, säger han att han ska bli upphöjd på ett kors. Människosonen ska bli upphöjd från jorden. I Joh 12 läser vi:

-"Nu går en dom över världen. Nu skall denna världens furste kastas ut. Och när jag har blivit upphöjd från jorden skall jag dra alla till mig." Detta sade han för att ange på vilket sätt han skulle dö. (Joh 12:31-32)

Alltså: "Min tjänare skall bli hög och upphöjd, mycket hög", "När jag har blivit upphöjd över jorden, skall jag dra alla till mig", eller "som Mose upphöjde ormen i öknen, skall Människosonen bli upphöjd". När vi senare läser i evangelierna om hur Jesus blir upphöjd på ett kors tillsammans med två rövare, skildras vad bibeln definierade som framgång. Hur kan man säga att det är framgång att lida döden på ett kors? Hur kan man säga att det är framgång när man blir marterad, plågad och dödad?

Det står i Paulus första brev till Korintierna om uppståndelsen och uppståndelsekroppen. Aposteln nämner här en lag som gäller skapelsen och de eviga

tingen:

-Du oförståndige! Vad du sår får inte liv om det inte dör. Och vad du sår har inte den gestalt som skall bli till, utan är ett naket korn, kanske av vete eller av något annat slag. Men Gud ger det en sådan gestalt som han har velat, och åt varje frö dess egen gestalt. (1 Kor 15:36-38)

För det första: Vad du sår får inte liv om det inte dör. För det andra: vad du sår har inte den gestalt som ska bli till, utan är ett naket korn. Lagen om sådd och om skörd möter vi genomgående i hela bibeln. I Psalm 73 frågar sig Asaf varför det går ogudaktiga människor så väl. Han var nära att stappla och falla, för att han inte såg lagen om sådd och skörd.

Det var andra lagar han såg. Det går väl för den ogudaktige. Den som vänder sig bort ifrån Gud går det bra för. Den som läser Asafs stora klagan inför Gud får se att detta med teodicé-problemet inte är nytt. Hur kan det finnas en god Gud när det är så mycket lidande i världen? Det är inte ett nytt problem, det har människor brottats med i alla tider. Han säger:

-Det var alltför stort för mig att förstå – till den dag då jag gick in i helgedomen. Till den dag då jag fick perspektiv på det hela. Till den dag då jag trädde upp på Sions berg, såg in i Guds plan och såg hur det skall gå för dem till slut, ty "på hal mark ställer du dem". (v 16-18)v

Vi tror på lagen om sådd och skörd, vi tror att Gud en dag skall föra allting fram till räkenskap. Så ska människan få igen för sina gärningar. Vi tror också att domen en gång drabbade Jesus Kristus,

-Lagen om sådd och skörd

och genom den domen är vi friköpta från allt som skulle ha drabbat oss.

Vi bör tacka Gud för att han inte handlar med oss efter sin rättfärdighet. Om Gud handlat rättfärdigt, som vi tänker, så hade vi varit döda, ja inte ens varit födda. Om Gud handlat rättfärdigt som vi kräver av honom gång på gång, hade vi inte varit här i dag. Men Gud vare tack att det finns nåd att få från himmelens Gud.

Efter denna lag handlar Jesus. Han sår.

**Lägg ner ditt liv,
inte bara ditt
engagemang.
Inte bara några
timmar, men låt
varje stund fyl-
las av Kristus;
ditt arbetsliv,
det som handlar
om din framtid.**

Vi går tillbaka till Joh 12 och läser:

-Under högtiden fanns det bland dem några greker som hade farit upp till Jerusalem för att tillbe. De kom nu till Filippus, som var från Betsaida i Galileen, och bad honom: "Herre, vi vill se Jesus." Filippus gick och talade om det för Andreas, och Andreas och Filippus gick och sade det till Jesus. (Joh 12:20-22)

Vad är det för svar Jesus ger? Det kommer inget "Ja", "nej" eller "det tycker jag inte, det behövs inget ståhej omkring det här". Men helt plötsligt är det något som rämnar. Det är som om det brister för Jesus. Han börjar tala:

-Stunden har kommit då Människosonen skall förhärligas.

Och så börjar en förkunnelse. Det är som om vi får se in i själva Guds plan

och tanke. Det kommer ett svar; ett genljud ifrån himmelen. Han säger: Nu ska denna världens furste kastas ut. Vilket perspektiv! Det kommer några män och säger: Vi vill se Jesus. Och Jesus börjar tala om att stunden har kommit då Människosonen skall förhärligas. Jag tror att Jesus skådar rakt in i det som ska ske på pingstdagen. Han ser fram till vad som ska ske i Antiokia, där man började förkunna också för hedningarna. I Antiokia var det som församlingen först började kallas för kristna. Han ser in i den förkunnelse som skulle komma genom aposteln Paulus; han som säger: ni ska se vilken insikt jag har i Kristi hemlighet. Denna, att Gud av judar och hedningar ska göra en enda ny människa. I sextonde kapitlet säger Jesus:

-Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte bära det nu. (Joh 16:12)

Detta handlar om Kristi hemlighet, församlingen. Han hade mycket mer att säga, men de kunde inte bära det nu. I Kolosserbrevet säger grundtexten: "...Gud har givit åt mig att fullborda Kristi ord." Aposteln fick uppgiften att nedteckna och fullborda Guds ord. Gud har utvalt åt sig ett folk, en ny människa.

Jesus säger fortsättningsvis i Johannes evangelium:

-Stunden har kommit då Människosonen skall förhärligas. Amen, amen säger jag er: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn, men om det dör, bär det rik frukt. Den som älskar sitt liv förlorar det, och den som hatar sitt liv i den här världen, han skall bevara det och vinna evigt liv. Om någon vill tjäna mig, skall han följa mig, och där jag är kommer också min tjänare att vara. Om någon tjänar mig, skall min Fader ära honom.

Nu är min själ i djup ångest. Vad skall jag säga? Fader, fräls mig från denna stund? Nej, just därför har jag kommit till denna stund. (Joh 12:23-27)

Vad ska han säga i detta läge? Nu, när vetekornet ska bäddas ner i jorden. Nu när Jesus inte står långt ifrån sin egen död ser han vad som ska komma. Vad ska jag nu säga? Fader, fräls mig ifrån denna stund? Nej, för denna stund har jag kommit hit! Jesus var klar över meningen med livet.

Ja, för denna stund har jag kommit. Detta är meningen. För detta har jag kommit. Som Jesus också säger: Jag har kommit för att tända en eld på jorden.

Nu har stunden kommit, och Människosonen skall förhärligas. Och det ska ske genom att vetekornet ska bäddas ner, för att om det inte dör får det inte nytt liv, då växer det inte upp något annat, då kan livet inte multipliceras. Det är omöjligt för vetekornet att bära frukt om det inte bäddas ner.

-Fader, förhärliga ditt namn! ber Jesus. Så många böner hade Jesus bett, och Fadern hade hört och svarat på sitt förunderliga sätt. Men här kommer omedelbart en röst från himlen:

-Jag har förhärligat det och skall förhärliga det på nytt.

Övergiven av merparten av sina lärjungar som hade gått bort och sagt att detta är ett hårt tal, vem står ut med att höra på det? Övergiven av människor. Övergiven till och med av de tolv närmaste. I evangelierna talas flera gånger om Judas: "han som var en av de tolv". Om ingen annan av lärjungarna står det så många gånger "han som var en av de tolv". Även av honom skulle han överlämnas och förkastas.

När Jesus hänger på korset, drar han alla till sig. Vilken dragningskraft ifrån korset! Vilken dragningskraft ifrån Golgata, som en dag drog dig, som en dag drog mig, som drog oss till honom med oemotståndlig kraft. Gud älskar mig, Gud tar emot mig, syndiga människa.

Därför att vetekornet föll till jorden och dog, och inte blev ett ensamt korn. Av den vedermöda hans själ fick utstå fick han se frukt och så bliva mättad. Han blev mättad, prisad vare Gud!

I Matteus evangelium står att om någon vill följa Jesus ska han ta sitt kors på sig, han ska förneka sig själv och följa Jesus. Men jag tänker: jag kan väl inte göra detsamma som Jesus gjorde. Jag kan inte göra samma offer. Vad förväntar han sig av mig? Ta sitt kors på? Ska jag vandra den vägen? Eller är det ett annat kors jag ska ta på?

I Filipperbrevet står det: Var så till sinnes som Kristus Jesus var. Och så förkunnas om hans lydnad intill döden på Golgata kors. Jag undrar: det är väl inte försoningsdöden jag ska lida? Nej, du ska inte lida försoningsdöden. Ett offer givet till försoning för människor, det finns ett blod som gäller inför Fadern, och därigenom har vi tillgång till det allra heligaste, som vi kan läsa om i Hebréerbrevet. Men det finns ett kors som gäller för oss att bära på pilgrimsvägen. Ett försakelsens kors. Ett kors som innebär striden vi får föra i konflikt med denna värld. "Jag har kommit för att tända en eld på jorden, och hur gärna ville jag inte att den redan brunne." Jesus sätter upp far emot son, dotter mot sin moder, osv. Han ska skapa konflikt så att tre står emot två och två emot tre. Man ska få sina egna bröder som fiender. Han har kommit för att tända en eld. I 2 Kor står det:

-Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss. Vi är på allt sätt trängda men inte utan utväg, rådvilla men inte rådlösa, förföljda men inte övergivna, nerslagna men inte utslagna. Alltid bär vi Jesu död i vår kropp, för att också Jesu liv skall bli synligt i vår kropp. Ty vi som lever utlämnas ständigt åt döden för Jesu skull, för att också Jesu liv skall uppenbaras i vår dödliga kropp. Så verkar döden i oss, och livet i er. (2 Kor 4:7-12)

Är det inte precis samma princip: Om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn. Ibland får du uppbära frukten här i tiden och ibland i evigheten, men det du sår ger alltid skörd. I Romarbrevet åtta, detta fantastiska kapitel om det nya livet i Gud, om den som är i Kristus Jesus, om den som fått uppleva att livets Andes lag har gjort mig fri ifrån syndens och dödens lag, står det:

-Vem kan skilja oss från Kristi kärlek?

Nöd eller ångest, förföljelse eller hunger, nakenhet, fara eller svärd? Det står ju skrivet: För din skull dödas vi hela dagen, vi räknas som slaktfår. Men i allt detta vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss. (Rom 8:35-37)

Det står ju skrivet: för din skull räknas vi som slaktfår. Är vi slaktfår för Gud? Är vi sådana offer som kan behaga Gud? Om du sår ett engagemang, kan du skörda engagemang. Om du sår bibelstudium så kan du skörda kunskap. Om du lägger ned tid, kan du skörda väldigt mycket gott av det. Lägg ned tid för Guds rike, det är inget ont i det.

Men vad ska du så för att skörda liv? Vad ska du lägga ner inför Gud, om du

Använd allt du har för denna enda sak, att vinna människor för Gud; att få se människor falla ned vid Golgata kors.

vill se frukt för evigheten? Om du ska bli en rökelse som kan behaga Gud, vad ska du då bära fram till offeraltaret? Då måste din egen kropp bäras fram. Då handlar det inte om några timmars engagemang. Då handlar det om att lägga ner sitt liv. Då handlar det om att så. Inte bara mina talanger, inte en viss del av mitt liv. In i de djupaste skrymslorna vill Herren tränga in. Han vill fylla hela tillvaron, så att allting får bli Kristus. Kristus skall en dag bli allt och i alla. När jag träder in i himlen ska jag komma hem. Då sker mig inget märkligt, för jag bor redan där genom den helige Ande. Jag är redan införsatt med honom i den himmelska världen. Här upplever jag främlingsskap, men, som Hebréerbrevet säger: -De som så talar, de bekänner att de har ett hemland. De bekänner att de har en annan plats de är på väg till. Har du sått ditt liv för Kristus här i tiden, så kan du skörda liv för evigheten.

Jag läste nyss bibelstället där det står:

"Sök först Guds rike och hans rättfärdighet". Så står det också: "Sälj allt du äger." (Luk 12:33). Mycket kan du bortförklara. Vi säger saker som: "Ja, det var till den rike mannen Jesus så sälj allt du äger. Han talade till den rike mannen att sälja allt och följa honom, för han var bunden till sina rikedomar". Eller: "Den första församlingen hade allt gemensamt, för det var mera praktiskt." Om du läser teologi och böcker om den första församlingen så finns det alltid långa utläggningar om varför vi inte alls behöver göra som de gjorde. Men det finns en bortglömd vers:

-Sälj allt du äger och ge gåvor. Skaffa er en børs som inte slits ut, en outtömlig skatt i himlen, dit ingen tjuv når och där ingen mal förstör. (Luk 12:33)

Eller, som Jesus säger när han talar om den orätrådige förvaltaren, en liknelse vi missförstått så många gånger. "Skaffa er vänner med den orätrådige Mammons goda." Skaffa er vänner i den eviga världen. Använd allt du har; all din tid, all din kraft, all din nit. Det bor mera i människan än vi tror. Gud kan lägga ner så otroligt mycket. Använd allt du har för denna enda sak, att vinna människor för Gud; att få se människor falla ned vid Golgata kors. Lägg ner, inte bara engagemang, men ditt liv. Inte bara några timmar, men varje stund ska fyllas av Kristus. Ditt arbetsliv, det som handlar om din framtid. Ditt familjeliv. Din fritid. Allt ska fyllas av Kristus, så att han får bli allt i alla. Det blir så mycket mer allvarligt när vi ser hur tiden närmar sig. I andra Timotiebrevet står om en annan framgång människor ska ha.

Aposteln talar om att i de sista dagarna ska det komma svåra tider. Han talar om människor som ska älska sig själva, som ska vara penningkära, profana, gudlösa. Är det något vi ser växa fram i vår tid, så är det väl denna gudlöshet. Människor tappar bort den minsta lilla uns av respekt för det gudomliga. Det profeterar aposteln om i andra brevet till Timoteus:

-Så kommer också alla som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus att förföljas. Men onda människor och bedragare skall göra framsteg - till det sämre. De bedrar och blir själva bedragna. (2 Tim 3:12-13)

Onda människor och bedragare ska också göra framsteg. De ska ha framgång. O ja, mänskligt sett ska de ha framgång. Och denna tid är en tid då onda människor

har framgång och svaga människor går under. Det är en tid då socialdarwinismen slår ut i full blom. Den starkaste överlever och den svagaste trampar vi under våra fötter. Den med de vassaste armbågarna tar sig fram på karriärstegen och den som inte är så stark hamnar någonstans långt där bakom. Onda människor och bedragare ska göra framsteg. Det är vår tids framgångsteologi, och denna framgångsteologi adopterar också kristna människor. Den bibliska framgången är detta: "Av den möda hans själ fått utstå ska han få se frukt." Onda människor ska ha framgång.

Hur ska vi då leva gudfruktigt och heligt? När vi ser att allt går mot sin upplösning. Vad ska vi ha för perspektiv, vad ska vi ha för mål, vad ska vi ha som fokus i tiden? Vill du att Guds vilja ska ha framgång? Vi går tillbaka till Jes 53. Kom ihåg vad vi läste i Romarbrevet om att räknas som slaktfår, när vi nu läser:

-Det var HERRENS vilja att slå honom och låta honom lida. När du gör hans liv till ett skuldoffer, får han se avkomlingar och leva länge, och HERRENS vilja skall ha framgång genom honom. (Jes 53:10)

När Gud gjorde Kristus till ett skuldoffer för människors synder, skulle han få se avkomlingar och leva länge. Herrens vilja skulle ha framgång genom honom. Vad är Herrens vilja? Gud vill att varje människa ska bli frälst och komma till kunskap om sanningen, eller erkänna sanningen. Det är Guds vilja. Så skulle Guds vilja ha framgång. Eller som vi läser också i Jesaja.

-Nej, detta är den fasta jag vill ha:

Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok, ja, dela ditt bröd åt den hungrige skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakne var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod.

Det finns en underbar väg att vandra. En underbar tanke som Gud har för dig och mig. Det finns en fantastisk byggnadsplats att äntra. Att få komma till honom som en levande sten. Kom till honom, den levande stenen, och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett Herrens tempel och en Andens boning. Kom till honom, kom till byggnadsplatsen. Se till att du är där saker och ting sker. Se till att du är tillgänglig. Se till att du inte gräver ner ditt pund, och kommer till honom på den dagen och säger: här har du det som är ditt. Se till att lägga ner ditt liv för honom, så att det kan bära frukt trettiofalt, sextiofalt, hundrafalt.

Det står om lärjungen Tomas att han inte var där när den uppståndne frälsaren var på plats och började tala till dem och lyste frid över platsen de var på. Frid, hälsade han dem med. Var var Tomas? Det var helt irrelevant var han var, för den enda plats han borde ha varit på var där och då. Det var där han skulle ha varit, men där var han inte. Var är du och jag, när saker och ting börjar ske? Har vi lämnat Övre salen efter sju dagar, och tänker att det händer ju ändå ingenting.

Men på tionde dagen kom ett dån från himlen. Håll ut i bön, förbli i Jerusalem till dess ni från höjden blir beklädda med kraft. Det är min bön för mitt eget liv, för församlingen, att få bli ett slaktoffer, ett slaktfår varje dag. Eller, som vi läser i Romarbrevet:

-Så förmanar jag nu er, bröder, vid Guds barmhärtighet, att frambära edra kroppar som ett levande och heligt offer som behagar Gud - er andliga gudstjänst. Och anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom sinnets förnyelse. (Rom 12:1-2)

Vill du att saker och ting ska börja ske, vill du att liv växer fram och tar form, då ska det läggas ned vid korset. Det är inte bara att ta emot frälsningen, utan du måste börja vandra på en ny och levande väg. Det är inte bara detta första steg, utan vandra också vidare tillsammans med honom. Tror vi att vi dött med honom, genom döden blivit rättfärdigförklarade, att vi har dött bort ifrån synden och döden, då tror vi också att vi ska få leva med honom. Vilken underbar död att få dö tillsammans med Kristus, dö bort ifrån det gamla livet, att få dö bort ifrån synden och syndens natur, att få lägga av den gamla människan. Men vilket underbart liv att få leva. Att få stå upp med honom på påskdagsmorgonen och leva ett nytt liv, att få leva ett nytt väsende i liv. Så känner vi inte längre varandra på ett ytligt och världsligt sätt, därför att Kristus är i oss. Kristus i oss är hopp om härlighet. Amen. ■

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till:

Påskkonferens 9-13/4

**Välkommen att fira påsk tillsammans med församlingen, och med en uppståndne Kristus i fokus.
Han var död, men se; han lever!**

För ytterligare information och anmälan, ta kontakt med Maranataförsamlingen i Stockholm:
Tel: 08 - 98 56 83 Epost: info@maranata.se
Konferensen kommer även att annonseras på www.maranata.se

Det var som en Big Bang

forts från sid 3

det, och tagit bort min enda trygghet. Min enda trygghet var att komma in i det där mörkret och slippa se mina tillkortakommanden. Jag ville inte se min son sitta ensam där i mörkret övergiven av mig, jag ville inte minnas allt som jag ställt till med. Jag blev så panikslagen så jag tappade balansen och slog mig medvetlös. Jag fick åka ambulans in till akuten. Jag fick ju frid två timmar medan jag var medvetlös och de sydde ihop huvudet, men sedan fick jag åka tillbaka igen. Det där började nu upprepa sig kontinuerligt. På akuten frågade de inte ens längre vad jag hette, bara sydde ihop mig och skickade iväg mig igen. En gång kom jag tillbaka samma eftermiddag efter det att de sytt ihop mig på förmiddagen.

-Marianne och jag kom till slut överens om att vi skulle söka oss till ett kristet behandlingshem. Det sa bara "zwipp", och inom en vecka var vi på LP-stiftelsens behandlingshem i Eskilstuna. Vi fick vara i en andlig miljö, där man läste bibeln på morgonen. I samma fastighet hade Pingstkyrkan morgonbön varje tisdag. Jag tyckte det var väldigt underligt att börja en bön klockan sju på morgonen. Det var februari månad och ganska mörkt i kyrkan och jag tänkte: här i mörkret kan jag sitta, här kan jag knäppa ihop mina händer litet försiktigt och säga något. Så knäppte jag händerna och – oooh, bang! Jag for ner under fyra kyrkbänkar och bara låg raklång. Jag vet inte vad som hände, men Marianne sa att hon bara hörde ett brölände.

Bill Nyman tv, och föreståndare Veikko Olofsson, tillsammans med Valborg Larsson, en av de äldre systrarna som höll ut i bön då församlingen var tynande.

Tänk er den miljön, där alla bara bad och talade i tungor, hur det ekade därinne och helt plötslig förstod jag vad de sa. Jag förstod vad de bad, det blev en kommunikation, jag såg och fattade allt. Sedan reagerade jag: vad är det där för röst? Det var Mariannes röst bredvid mig, och jag fattade allt hon sa. Sedan hörde jag en röst, högst av alla – det var min egen! Där låg jag på golvet och talade i tungor, och skrek högt ut: Jesus! Så började jag tänka: -Här kan jag inte ligga! Min logik var att halv åtta en tisdag morgon ligger man inte på ett kyrkgolv och talar osammanhängande ord. Då har man tagit för mycket droger. Jag måste ta mig upp härifrån. Jag drog mig upp med armarna, för jag kunde inte resa mig. Så stod jag en stund och vacklade och såg mig runt omkring.

Jag såg att jag var kvar i samma kyrka, men allt hade blivit nytt. Jag hade blivit löst ifrån alla mina droger! Jag fattade det inte just då, men kände en sådan frid. Jag tänkte – halleluja! Jag gick ut därifrån, liksom i ett töcken. Jag ringde på mobiltelefon till de syskon som först sökt upp oss, och sa: -Nu får ni tappa vatten i dopgraven, för nu

händer det saker!

-Och så kom jag in till morgonsamlingen där vi skulle läsa bibeln, det var ett stort Nya Testamente i A4-format vi läste ur. Dagens text var andra kapitlet i Apostlagärningarna. Jag började läsa där, och halleluja! Här stod det om vad som hänt mig därinne på golvet! Det där att man talade i tungor och alltihop. Jag förstod det. Det står ju också i Joels profetia, och i slutet stod det, liksom i tre steg, hur det fungerade i Apostlagärningarna och hur man skulle göra. I det kapitlet fick jag allting. Jaha! Så här ska jag leva. Men hur har dom härinne fått fram det här kapitlet och hur vet de att jag har varit där – och det här skrevs för två tusen år sedan! Då fick logiken kapitulera. Det var bara att bedja och vara med! Allt började fungera och jag mädde så bra. Jag minns att jag skulle hjälpa till att laga mat, och skar mig med kniven. Då tog jag fart och skulle börja svära, men så kom det: -Ouj! Jag bara stod där i köket och sa "ouj"! Vad är det som har hänt? Det var så bra.

Jag hade haft två önsksningar i livet. Att jag skulle kunna bli fri från drogerna, och att

jag skulle få träffa min son igen. Det var helt ouppnåeliga önsksningar för mig, och jag kunde inte göra något för att det skulle bli så.

-Tre månader senare var vi på ett läger. Jag hade ännu inte hämtat mig från det första som hänt. Det hade hänt så mycket, jag hade blivit döpt och blivit gift. Jag upplevde allt som hänt som ett "big bang". På det där lägret bad jag: -Käre Jesus, kan du göra det litet lättare för mig att umgås med min son. När jag kom tillbaka till behandlingshemmet låg ett brev vid telefonen att min son hade ringt och sökt mig. Jag blev riktigt rädd. Kan jag be mer? Nu händer ju det här!

-Jag hade miljonskulder, både jag och Marianne hade C-hepatit. Marianne blev helad utan behandling, jag fick behandling och Gud har hjälpt mig. Skuldsaneringen går snart ut och jag har också fått körkortstillstånd nu, så jag får ta körkort! Allt har jag fått tillbaka.

Bill talar stilla och eftertänksamt, man anar en djup rörelse bakom orden.

-Jag var 46 år när jag blev frälst. Nu är jag 53. Marianne

har samma bakgrund i droger, vi är lika gamla, så vi har tillsammans 70 års missbruk! Vi har varit tillsammans i 12 år och träffades i missbruket. Det har varit svårt att slänga i glömskans hav, men Herren läker, och vi har inte behövt riva i det där gamla.

Det är så fint att vi får vara i tjänst tillsammans.

-Jag hade ett sådant tumult i mitt inre, som hindrade mig att höra Guds röst. Men han stillade mitt inre, så att jag kunde lyssna. Jag hörde och såg liksom bilden av dem som skulle stena synderskan. Jesus sa: den som är utan synd, han får kasta första stenen. Hur länge kan man stå och hålla en sten? En viss tid. Sedan ram-lar den. Dunk – donk – donk – donk, donk, donk! Sedan upplevde jag bara hur nåden följde med det där. Jag har fått sådan frid att jag kunde stanna upp mitt eget liv i detta.

Gud är så god. Jag behöver inte fatta, Herren ska vara min herde

Marianne Nyman:

-Jag har levat 35 år i missbruk och elände. För sex år sedan blev jag frälst. Från det jag var tolv år levde jag ett dubbelliv. Arbetade ibland, men gick från drog till drog och tyckte att det fungerade, för jag tyckte att jag klarade mitt sociala liv. Men drogerna tog överhand allt mera och det sociala livet fungerade allt sämre. När jag träffade Bill hade jag gett upp. Hade fått sparken från arbetet, och den lilla lägenhet jag hade, sade jag upp och var sedan tillsammans med Bill, som var en "värsting".

Jag drogs rätt ned i fördärvet. Bill trappade ned på drogerna, jag ökade på. Vi hade snart supit och knarkat upp allt vi ägde och hade, och gick där

på gatorna i Surahammar. Vi satt i parken, drack öl och tog amfetamin. Vi kände att vi hade inget att leva för. Det ska väl vara så här. Vi slogs, bråkade och gapade och skrek där i samhället.

-Så kom en dag ett äldre par som tillhörde pingstkyrkan där i Surahammar, de banade sig fram till oss och sa: -Ni behöver möta Jesus, det är bara han som kan rädda er! Vi tyckte det var väldigt kraftfullt det de sa, men vi bara skrattade bort det. Vadå? Jesus! Vad är det? Men de här människorna var enträgna. De var lydiga, för de hade fått ett tilltal från Gud att de skulle söka upp oss där i parken, för där fanns nyckeln till något. De kom sedan ofta fram till oss. De bjöd på smörgås och

var riktat direkt mot oss. Oh, hur kan de veta det här om oss? Vi gick fram till förbön och fick en liten känning av att det här var mer än bara sång och spel.

-Efter en tid slutade drogerna att fungera. Hur mycket vi än tog, var det ingenting som hjälpte. Allt var bara total misär och elände. Där började Gud arbeta med oss tills vi kapitulerade och gav upp. Nu orkade vi inte mer. Vad skulle vi göra? Skulle vi ta livet av oss? Så kände vi. Jag var rädd att supa mig full, för jag tänkte att då går jag ner i ån och dränker mig.

-Men så sa Bill en dag: -Ska vi söka hjälp? -Ja, sa jag. Där vände det. Vi ringde en

Där fanns en liten pingstförsamling som var på utdöende. Där satt tre äldre människor i åttioårsåldern och bad. De skulle lägga ner. De hade inte råd att värma upp kapellet men satt där med kapporna på och bad. Mona och Veikko som vi bodde i familjehem hos, beslöt sig för att gå in i församlingen där för att stötta och hjälpa, och även Bill och jag gick med i församlingen. Vi förlovade oss på påskdagen och gifte oss på pingstdagen samma år.

När vi avslutade behandlingen, stod lägenheten i pingstkapellet ledig, och vi fick flytta in där och fick som uppgift att vara vaktmästarpar i kyrkan. Jag fick vara husmor, och Bill som har musikens gåva har fått använda den i allt vad vi

Väckelsemöte i Filadefiakapellet, här med maranatavänner på besök.

kaffe. Det fanns också ett kategoriboende som de sociala myndigheterna förestod. Man gick dit på morgonen och där kunde man låna telefon, få en kopp kaffe och litet värme, och där samlades alla missbrukare. Det här äldre troende paret kom ofta dit, de spelade och sjöng. Så bjöd de med oss till LP:s verksamhet i Eskilstuna på möte. Där tog det skruv, vad de sjöng. Det kändes som om det de sjöng

onsdag till sociala och fick komma dit på fredag. Samma dag fick vi åka in på avgiftning och på måndagen kom man från LP och hämtade oss till behandlingshem. På den vägen är det. I februari är det sex år sedan! Vi fick så småningom komma till Djurås på ett familjehem. Det var ju gudomligt för oss att få bo i ett litet hus där med eget hushåll och människor som hjälpte oss.

står i idag.

-I september 2004 gick vi ur behandlingen, och i oktober tänkte vi börja en fem veckors bibelkurs, med stöd från sociala myndigheterna som stödde helt och fullt så länge vi höll oss borta från drogerna. Efter de fem veckornas grundkurs skulle det vara praktik, och vi tyckte att vi kunde åka tillbaka till Djurås, där hade vi ju en fin praktikplats! Och här har vi

varit sedan dess.

-Det är nu trettiosju medlemmar i församlingen, vi har haft flera dop och rustar upp dopgraven som det varit läckage i. Folk kommer på bönemötena, vi har bön och fasta en gång i månaden. Vi känner att det är bönen som håller oss vid liv och ger kraft att leva. Vi har bibelstudium, vi har äktenskapskurs "*Gifta för livet*". Det är viktigt för oss som kommer från så träsiga omständigheter att vi får lära oss att förlåta och allt det som behöver repareras när det finns så många djupa sår.

Vi får vara där och verka och vi öppnar våra hem för människor som är i nöd. Bill och jag har fått befogenheter från socialtjänsten att vara jourhem för barn. Vi har haft en liten flicka hos oss. Först varannan helg-jour, och sedan har vi fått ha henne en längre tid placerad hos oss. Nu bor **Simon** hos oss och det bara rullar på. Det finns massor att göra. Det är bara att öppna sitt hem.

När en grupp från Maranataförsamlingen i Stockholm anlände dit för några söndagar sedan, för att medverka i ett eftermiddagsmöte var Bill i full gång med att plocka fram och stämma instrument tillsammans med några medarbetare. Marianne kom farande från lägenheten en trappa upp och såg till att allt var dukat och iordning för fiket som skulle bli efter mötet. De hälsade oss varmt välkomna, och fungerar verkligen fint i uppgiften som värdpar. Det kändes mer som att komma till ett hem än till en kyrkolokal. Bill hann berätta att sonen just den dagen kommit på besök med hela sin familj, och även litet om verksamheten.

Varje morgon, tisdag till torsdag, samlas man i kapellet till bibelläsning och bön kl 10.00.

Fredag bibelstudium samma tid. På torsdagar samlas en musikgrupp på eftermiddagarna, och via den kursen kommer många till mötena. Bill, som har musiken i blodet och spelar flera instrument, verkar aktivt för att alla ska få en uppgift. Han berättar om hur han letar fram andliga sånger med noter och ackord som är lätta att lära sig. Och hårdrockande ungdomar, som vill lära sig spela gitarr, får finna sig i de sånger Bill letar fram.

-De klassiska väckelsesångerna med enkla ackord och enkelt frälsningsbudskap är bäst. Bill fortsätter berätta om hur de som håller på att lära sig spela, först är helt upptagna med att lära sig byta ackord. Men när de hjälpligt klarar av det, börjar de titta på sångtexterna.

-Vad betyder "*en blick på det blödande Lamm?*" kan någon fråga. -Det ska du veta, det är verkligen hårdrock, säger jag. Och Bill får tillfälle att vittna. Han vakar över sina musiklerlingar, får dem med på möte, sätter instrument i händerna på dem, och de kan inte undgå att påverkas av väckelsesångernas budskap. Först nappar de på ackorden, sången och takten. Sen, när rytmen och musiken kommit in, vill de veta vad texten betyder. De har kanske varit med och spelat på scenen ett halvår, och sedan faller anden över dem!

-Jag säger till ungdomarna att ta med instrumenten när de kommer. När man står och sjunger och spelar just de här gamla väckelsesångerna, som är så begripbara, och uttalar orden i sången är man med i en gudstjänst. Och helt plötsligt – så var det för mig – så växte orden in i mig. När jag kom till LP först, och läste i de här musikpärmarna, sa jag: -Det här är inte sant, det står

ju Jesus för vart tredje ord! Hur kan ni hålla skillnad på sångerna? Jag stod och spelade och läste texterna. Guds ande öppnade texterna för mig, det kommer jag ihåg. Jag vet att det är ett väldigt bra sätt att engagera människor.

Veckan är alltså fylld av sjudande aktiviteter i det gamla pingstkapellet, som för några år sedan hotades med total nedläggning. Men Gud hade andra planer, och Bill och Marianne har vunnit stort förtroende. De glömmer inte den miljö de kommer från, och är ständigt lyhörda för att hjälpa andra som saknar möjlighet att ta sig ur ett liv i social misär.

-När vi blev frälsta, hade vi ju egentligen gjort upp räkningen med livet. Gud gav oss liv igen, så vi har inte rätt till att leva för oss själva, säger Bill enkelt och självklart.

Bönesamlingarna på förmiddagarna drar ut i samtal, samvaro och fika. Ofta är det någon som ringer eller tittar in, någon som behöver råd och hjälp. Marianne och Bill finns oftast där. Just nu bor Simon hos Bill och Marianne. Han är ursprungligen från England, och har en mycket svår bakgrund med droger och mycket annat ont. Men genom Guds mirakulösa ledning har han funnit ett hem i kapellet hos Marianne och Bill.

Efter ett härligt väckelsemöte bjöds alla på fika. Jag får en liten stund tillsammans med Marianne och Bill där de berättar litet om sin tjänst. Och när vi litet brådstörtat avslutar, då mina syskon från Maranataförsamlingen sitter och väntar i bilen utanför, kilar jag ut i köket för att säga adjö till syskonen som plockar bort efter fiket. Simon står trygg och diskar, med händerna och halva armarna

nedkörda i lödder. Det är kärlekens tjänande i ett underbart eftermöte.

När jag några dagar senare ringer för att få kompletterande uppgifter till detta reportage, så är det först ingen som svarar.

-Vi har bönedag idag, förklarar Marianne, när jag vid tredje försöket fick svar. Då hörde jag musikinstrumenten tona i bakgrunden.

-Ja, nu har vi musikkursen, de väntar på mig, så du kan kanske ringa efter halv sex....

Vid nästa samtal undrar jag om det inte blir tröttsamt med att vara i så intensiv tjänst varje dag. Marianne utbrister med eftertryck:

-Nej, det här är ju mitt liv! Det har blivit en livsstil för oss. Gud visste precis vad han skulle göra med oss!

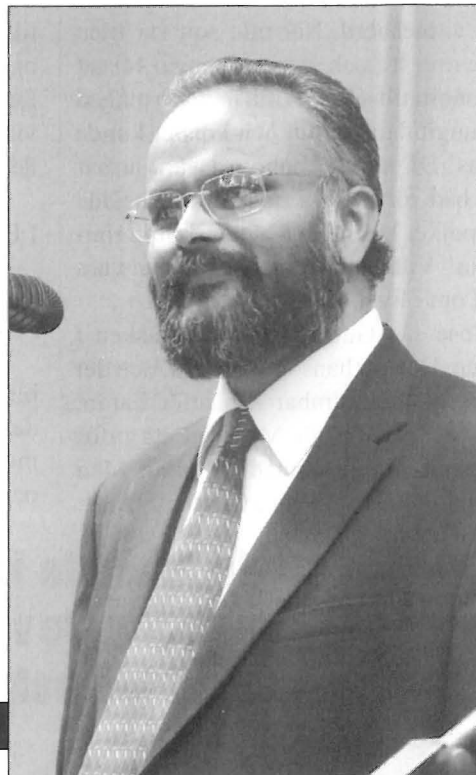
När Marianne i samband med sitt vittnesbörd berättade om sin väg till frälsning och tjänst, avslutade hon med att rikta en mening till alla som lyssnade, och denna kallelse får nu gå vidare till Midnattsropets läsare. Det är en gripande utmaning, från en människa som vet vad hon talar om. Hon har upplevt hur nödvändig den är, både som ett behovets barn – och som benådad och upprättad människa, som lever i tjänst för andra:

-Öppna hemmen syskon, ta emot människor som är i nöd! Man kan rädda en enda människa, och det är så stort. Man får så mycket välsignelser. Vi kan låta människor bo i skydd och vidarebefordra dem till familjehem. I dessa tider är det tufft, dåligt med pengar osv. Kommunerna vill inte bevilja behandlingshem, då är det dags för oss kristna att öppna hemmen så att människor får en fast grund att stå på. Vägen, sanningen och livet är Jesus, det vet vi ju! ■

Vittnet

- Guds mäktiga redskap i tiden

Predikan av Varghese Thomas

Vi ska gå till Uppenbarelseboken, där det talas om vikten av att vara ett Guds vittne. I kapitel 12 kan vi läsa:

-Och den store draken, den gamle ormen, blev nedkastad, han som kallas Djävul och Satan, och som förvillar hela världen; han blev nedkastad till jorden, och hans änglar kastades ned jämte honom. Och jag hörde en stark röst i himmelen säga: "Nu har frälsningen och makten och riket blivit vår Guds, och väldet hans Smordes; ty våra bröders åklagare är nedkastad, han som dag och natt anklagade dem inför vår Gud. De överunno honom i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord: de älskade icke så sitt liv, att de drogo sig undan döden." (Upp 12:9-11)

Jag vill betona vers 11: De överunno honom i kraft av Lammets blod och i kraft av sitt vittnesbörds ord: de älskade icke så sitt liv, att de drogo sig undan döden.

Det står att de övervann i kraft av Lammets blod. Det står att de älskade inte så sitt liv att de drog sig undan döden. De var alltså övervinnare genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörd. Det nämns två ting här. Det segervinnande folket är beskyddat av Lammets blod och genom sin muns vittnesbörd är de segervinnare.

Det första som framgår här är att min seger är djävulens nederlag. Och jag får vittnesbördet när jag med fasthet tror på Guds löftesord. Om jag inte tror på Guds löftesord, kan jag inte ha något vittnes-

börd. Vittnesbördet kommer när jag fast förtröstar på Guds ord. Jesus sa inte att vi skulle predika teologi för världen. Vi har en bibelskola i Indien, vi undervisar fyrtiotvå elever som är inackorderade där och dessutom kommer regelbundet 28 elever till, och i denna bibelskola klargör vi teologiska ting. Men Herren sa: Jag kommer inte att använda teologer, jag använder människor som vittnar om mig. Vi ser i Apostlagärningarna att lärjungarna frågade Jesus om när han skulle upprätta sitt rike. Lärjungarna hade väldigt bråttom att få regera i riket, men Jesus sa till dem att vad de skulle göra var att vänta på den helige Ande.

-Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bli mina vittnen, både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien, och sedan intill jordens ända." (Apg 1:8)

Ni ska bli mina vittnen. Det grekiska ordet för vittne är martyrus. Det kommer från martes, och betyder att vara redo att dö för vittnesbördet. Jesus sa till lärjungarna att när den Helige Ande kommer över er, då ska ni bli mina vittnen. Om vi äger en dyr bil, kanske vi försöker skjuta den framåt när bensinen tar slut. Fastän det är en väldigt dyr och fin bil, så kan den ändå inte komma framåt om den inte är tankad. Den behöver drivmedel. Jag minns då jag för länge sedan hade en gammal buss, och ibland visste vi inte om den hade bensin i tanken eller inte. När vi skulle starta den, måste vi skjuta

den framåt, och då fick passagerarna i bussen gå ur och hjälpa oss skjuta på bussen framåt tills vi alla blev trötta.

Det är något liknande som idag händer i församlingarna. Man försöker puffa igång verksamheten, och ju mer man puffar, dess tröttare blir man. Men om den himmelska bensinen fylls i tanken, så kommer fordonet automatiskt igång. Då behöver man inte alls skjuta på det!

Här i Sverige är folk laglydiga, och följer trafikreglerna, vilket i sin tur betyder färre olyckor på vägarna. Det är bra, men jag undrar varför människan glömmer att hålla Guds lag. I det fallet har vi kompromissat mycket. Om vi är redo att lyda nationens lagar, hur mycket mer ska vi då inte lyda Guds lag! När de hundra-tjugo personerna som var samlade i Övre Salen blev döpta i anden, började de vittna om Jesus Kristus. Det var ingen som tjtade på dem att gå ut och vittna och de följde ingen strategi eller speciell modell. De stod upp och började tala. Halleluja! Det är vad vi behöver. Vi behöver den helige Ande, för att komma i rörelse med vårt vittnesbörd. Det finns en kraft i vittnandet, en övernaturlig kraft.

Jag vet att Jesus Kristus kommer på skyn vid sin andra tillkommelse. Det är mitt vittnesbörd. Jag kan vittna om att jag sökte i många tempel utan att finna Gud. Mitt vittnesbörd är också att jag inte hade pengar för att köpa mat, men Gud försåg mig med mat på ett underbart sätt. Det är

mitt vittnesbörd. När min son var liten hade min fru och jag inte pengar för att ta honom till sjukhus, då han var plågad av lunginflammation och knappt kunde andas. Då tog vi honom i våra armar och bad för honom och Herren helade vår pojke. Det är mitt vittnesbörd! Hal-leluja! Vittnesbörd är ting vi får vara med om i livet.

Mose såg Guds härlighet i busken i öknen. Det var hans vittnesbörd, och det vittnesbördet frambar han inför Farao. Det var inte lätt för Mose att stå inför Farao och hans väpnade styrkor. Men han stod där, på grund av vittnesbördet.

"Det står att de älskade inte så sitt liv att de drog sig undan döden. De var alltså övervinnare genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörd."

Tolkning av den kristna historiens första blodsvittne, Stefanus.

Om du har ett vittnesbörd, kan du stå fast mitt under alla svårigheter. Vi behöver alla äga personliga vittnesbörd.

Det står i Uppenbarelseboken att "de övervann honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord" - det var vittnesbörd som utgick från deras mun. Det finns alltså två ting som vi verkligen uppmuntras till att göra bruk av för att bli frimodiga och segerrika. Ett är blodet, det andra är Ordet. Jesu Kristi blod renar oss alla. I 1 Kor 11:26 läser vi: "Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bägare, förkunnar ni Herrens död

till dess han kommer." Herrens heliga nattvard står som ett vittnesbörd. När vi får del av den heliga måltiden, är det ett vittnesbörd för världen. Vi ser också att detta har sin verkan i våra liv.

I Ef 1:7 läser vi:

-I honom hava vi förlösning genom hans blod, förlåtelse för våra synder, efter hans nåds rikedom.

Vi är ett förlösat folk genom Jesu blod. I 1 Joh 1:7 står det också något om detta. Genom blodet får vi gemenskap med Jesus Kristus. Blodet har helgat oss och fört oss till den gemenskap som är av

Jesu Kristus.

I Rom 5:8-9 läser vi:

-Men Gud bevisar sin kärlek till oss däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare. Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen."

Här står att vi är det folk som ingått förbund med Gud. Ett förbundsfolk har en kraft och en förtröstan i sitt liv. Exempelvis ser vi klart att när David kom till Sauls armé,

och Goliat stod där och utmanade, sa David: "Vem är denne oomskurne man som vågar utmana Herrens folk?" David visste att han själv hörde till det oomskurna folket. Så han sa: "Vem är denne oomskurne filisté som vågar smäda Guds namn?" Och så gick ynglingen, denne lille pojke, fram och sa: "Jag ska döda den där mannen." En yngling som träder upp för Herren!

Vi är ett förlösat folk, ett rättfärdiggjort folk, renade av Herren. I Apostlagärningarna 13 läser vi om en man som blev slagen med blindhet. Han försökte

hindra Herrens verk men Paulus förblindade hans ögon så att han inte skulle kunna genomföra sin plan av svek och arglistighet. Helgade människor har makt och auktoritet och vittnesbördet finns hos de människor som är avskilda genom Jesu Kristi blod och själva har vittnesbördet. Aposteln Petrus skriver:

-Och jag håller det för rätt och tillbörligt, att så länge jag ännu är i denna kroppshydd, genom mina påminnelser väcka eder. Ty jag vet att jag snart skall lämna min kroppshydd; detta har vår Herre Jesus Kristus givit till känna för mig. Men jag vill härmed sörja för, att I också efter min bortgång städse kunnen draga eder detta till minnes. Ty det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde, när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans tillkommelse, utan vi hade själva skadat hans härlighet. (2 Petr 1:13-16)

Petrus skulle snart dö, han visste att hans tid snart var ute. Han blev mycket gammal och han visste genom anden att hans kropp, som var skapad av stoft, snart skulle förruttna. Men innan dess vittnade han. Han sa att denna dödliga kropp snart skulle upplösas, men han skriver i sitt brev:

-Det var icke några slugt uttänkta fabler vi följde, när vi kungjorde för eder vår Herres, Jesu Kristi, makt och hans tillkommelse utan vi hade själva skadat hans härlighet.

Petrus visste alltså att han snart skulle dö, men han vittnar och skriver här som ögonvittne till Guds härlighet. Förr fanns inga möjligheter för ledarna och pastorererna eller medlemmarna i församlingarna att pensionera sig. Vi ser aldrig i NT att människor som kommit till hög ålder sattes på undantag och drog sig tillbaka. När Paulus väntade på att bli halshuggen av romarna, tog han vara på tiden och skrev ett brev till Timoteus. Han visste att hans liv skulle ändas, men han tänkte inte på att dra sig undan och vila. Till sitt sista andetag var han ett vittne. Är detta möjligt, att vi kan vittna till vårt sista andetag? Petrus skriver: Vi är ögonvittnen till Jesu Kristi härlighet. I den indiska översättningen står det: "Vi har sett Guds härliga ting." De härliga ting som uppenbarats, kan inte alls glömmas bort. Paulus stod i kedjor inför konungar och sa: "Jag önskar att ni alla vore som jag, med undantag av dessa kedjor."

När aposteln Paulus skriver sitt brev till Filipperna, får han med hälsningar också från de heliga i kejsarens hus:

"Alla de heliga hälsa eder, först och främst de som höra till kejsarens hus." Det var människor som tjänade i huset

hos den kejsare som fängslat Paulus och satt honom i kedjor. Men samme Paulus skriver: "Guds Ord bär inte bojar." Människor kan fjättras, komma i svårigheter, men evangelium har inga bojar och band alls. De hade sett Guds kraft och de vittnade.

När vi vittnar om Jesus Kristus, blir det en uppmuntran för dem som hör. Församlingen och vittnesbördet är mycket bundna till varandra. Den församling som vittnar är den församling som växer genom Herren. När Jesus sände ut sina lärjungar, återvände de så småningom och berättade om vilka underbara ting de hade fått uppleva. Vi ser också i Apostlagärningarna att när lärjungarna vittnade, fick de uppleva Guds kraft. Vi läser i Apg 4:30:

"...i det att du uträcker din hand till att bota de sjuka, och till att låta tecken och under ske genom din helige tjänare Jesu namn." Herren Gud räcker ut sin hand till helbrägdagörelse och låter under och tecken ske genom namnet Jesus. Det var för att de höll sig till vittnesbördet, och själva stod som vittnen.

Jesus sa till sina lärjungar: "Bekymra er inte om vad ni ska säga. Den helige Ande kommer att lägga de rätta orden i er mun." Det är det profetiska verk som sker när profeter talar. Nya Testamentets församling är ett profetiskt budskap för världen, där man profeterar om vad som kommer att ske. I Gamla Testamentet, när Guds ande kom över profeterna, så profeterade de. Men det var mycket begränsat. I Nya Testamentet kom den helige Ande över alla, och alla började tala. Det var inte begränsat till någon. Alla som väntade på honom fick ta emot den helige Ande. Och de började alla tala i tungor som Anden ingav dem att tala. En del av dem talade mera, andra talade litet, andra kanske talade längre tid. Men alla vittnade! Och detta vittnesbörd var en Guds kraft.

Paulus säger i sitt brev till romarna att evangelium är Guds kraft till frälsning för var och en som tror. Vidare skriver han också: "Jag blygs inte för evangelium." Halleluja! Den som vittnar kommer inte att blygas. Men den som blygs, han är inget vittne. Här har vi en person som vittnar utan att blygas. Lärjungarna vittnade med det Ord som givits åt dem.

När vi talar det profetiska ordet, och för ut budskapet i världen, så är det ungefär som då du visar ljuset för en människa som vandrar i mörkret. Vittnesbördet var

inte bara för dem som levde förr, utan också för oss. Det uppmuntrar oss att tänka på vad Gud har gjort i våra liv.

Israeliterna var det mest välsignade folket som sett Guds härlighet. Men tro inte att människor som vittnar inte har några problem. De har kanske mer problem än andra. Israeliterna fick se tio plågor gå över Egyptens land, men de fick också uppleva hur Gud frälste dem från alla dessa tio plågor. Sedan kom de till Röda Havet som delade sig så de kunde gå igenom det. De fick gå igenom på torr mark och kom så in i öknen. Återigen uppstod problem då de inte hade mat att äta, men de var det välsignade folket som fick himmelsk manna. Problemen var dock inte lösta med det, eftersom de nu inte hade tillgång till vatten. De grät och knorrade och ville döda Mose. Folk som glömmer vittnesbördet om Gud börjar knorra och blir mordiska mot Guds vittnen, men Gud lät dem få vatten från klippan. Gud till och med förvandlar naturliga förhållanden så de får annorlunda karaktär. Vatten blev som stenmurar som stod mellan israeliterna och egyptierna då de gick igenom Röda Havet, medan de i öknen fick vatten ur den hårda, fasta klippan. Den fasta klippan blev en vattenkälla. De blev vittnen till allt detta för att de skulle förmedla det till nästa generation, ja, de skulle berätta för hela världen! Det var därför Gud gav detta vittnesbörd i deras liv. Om vi inte

något åt mig!

Man kan fundera över varför Gud inte omvänder alla rika till kristendomen? Varför säger han inte åt Microsoftmag-naten Bill Gates att han ska skicka ut och sponsra missionärer ut över världen? Eller varför säger han inte åt de rika oljeshejkerna i Saudiarabien, som skulle ha råd att skicka ut tusentals missionärer ut över världen? En av konungarna i Indien sände ut Buddha-missionärer över världen. Han sände dem till Kina, Japan, Indonesien och ett flertal andra länder. Tänk om Gud ville säga något till dessa rika män i världen så skulle de ju ha råd att sända missionärer ut över hela världen....

Men Gud behöver änkor! Han behöver en änka som är i desperat behov av hjälp. Jag tror att Gud sände Elia till denna änka inte bara för att hon skulle försörja Elia, utan han sände Elia till änkan i Sarefat för att han så skulle föda både Elia, änkan och sonen. Elia säger: Ge mig en bit bröd! Du kommer inte att sakna mat. Under hela denna torrperiod kommer du inte att sakna föda. Det är vittnesbördet.

Profeten Elisa sa till den sunamitiska kvinnan: Ta ditt barn och bege dig till en annan plats, för det kommer en stor hungersnöd över landet. Hon tog då sitt barn och begav sig bort ifrån Israels land, men efter en tid kom hon tillbaka. När

Om vi inte har något vittnesbörd, måste vi se till att vi blir beroende av Gud. Se till exempel på Elia. Vad Gud än sa till Elia, så lydde han.

förtröstar på Gud och är beroende av Honom så finns inget vittnesbörd alls. Om vi inte har något vittnesbörd, måste vi se till att vi blir beroende av Gud. Se till exempel på Elia. Vad Gud än sa till Elia, så lydde han. Han flyttade bort till en liten bäck, där Gud skulle sända korpar med föda åt honom. Om någon sa något sådant till oss i dag, är frågan om vi då skulle förtrösta på det ordet. Elia gjorde det, och gick bort till bäcken. När tiden var inne, kom korporna med bröd, så han fick att äta.

Därefter gick han till änkan i Sarefat. Han förtröstade på Gud och sa till henne: Ge mig en bit bröd att äta. - Det här är det sista jag har, det ska min son och jag äta, svarade hon. Men Elia sa: Ge först

hon återvände höll kungen just på att ställa frågor till Elisas lärjungar för att få veta vad Elisa hade gjort under sitt liv. Hans lärjungar berättade om att Elisa hade uppväckt en pojke från de döda och gjort många andra underbara ting, och kungen lyssnade då männen vittnade. Kvinnan, vars son Elisa väckt upp från de döda, kom nu till kungen för att få tillbaka sitt jordstykke, och en lärjunge kunde vittna om att: Här är barnet som Elisa uppväckte från de döda!

När du bär fram ett vittnesbörd, kommer sanningen att uppenbara sig för dig. När vi vittnar, kommer Gud aldrig någonsin att låta oss komma på skam. Vittnesbördet är ett mäktigt redskap och därför bevarade Gud israeliterna. Vi läste

i Upp 12 att Jesu vittnen var övervinnare. Vi är övervinnare genom Lammets blod och vittnesbördets ord. ”De älskade icke så sitt liv, att de drogo sig undan döden.” De var redo att dö för att vittna om Jesus Kristus och de var inte rädda för döden. Det är det verkliga vittnesbördet.

När Stefanus stenades, ropade han: ”Jag ser himmelen öppen, och Människosonen står där!” Där fanns en ung man

som vaktade deras kläder som stenade Stefanus. Det står om Stefanus att hans ansikte sken som en ängels. Människor som vittnar kommer att få ansikten som lyser.

Jag vill uppmuntra församlingen att vittna. Vittnesbördet är ett kraftfullt redskap och genom det är vi övervinnare, vi vinner seger över djävulens verk. Vittnesbördet är alltid ett kraftigt redskap

och ger oss stor glädje. Församlingen har en viktig uppgift att vittna. Församlingen var en plan i Guds eget hjärta. Det började i Edens lustgård och fortsätter till evigheten. Genom tidsåldrarna har Gud bevarat den skara som vittnar om honom. Må Herren styrka oss i vittnesbördet om Honom. Det är vår kraft och styrka. Amen. ■

vittnesbörd

Jesus utplånade min synd!

Här följer ett vittnesbörd av Jan-Erik Pettersson som berättar om vilken total förvandling Jesus åstadkom i hans liv. Jan-Erik har funnit frälsningen och idag är han ivrigt med och sprider traktater och tidningar på gator och torg.

Vittnesbörd av Jan-Erik Pettersson

Jag kan verkligen vittna om att Jesus kan förändra en människa i grunden.

För några år sen – för inte alltför länge sen – gick det mesta bara utför för mig. Det fanns ingen framtid. Jag hade i stort sett varken framtid eller liv. Sedan fick jag träffa en här på Maranata, som hette Kjell. Han talade om för mig vad frälsning var för något. Jag tyckte att det mest lät som hokus pokus, och tog inte det där riktigt på allvar. Sedan började jag fundera. Vad var det han sa, egentligen? Det han pratade om var en människa som levde för länge sedan. En som gav sitt liv för mina synder. Det kunde jag inte riktigt förstå. Att en människa som jag aldrig hade

träffat, en som inte visste någonting om mig kunde göra något så kärleksfullt för mig. Det kunde jag inte förstå.

Då tänkte jag: En människa som kan göra något sådant, måste man bara lyssna till och ta på allvar. Så jag började läsa i hans bok, den vi kallar Bibeln. Där fick jag ju reda på vad han gjort för oss för länge, länge sedan. Det var ju rena historieberättelsen det här. Han gick omkring och botade sjuka människor. Han gick omkring och lärde oss hur vi skulle förhålla oss till varandra och till vår Skapare. Vi lönade honom med att hänga upp honom på korset. Men på något sätt så var det väl det som var meningen med alltihop. För utan att han

hade hängt upp eller blivit offrad på korset, så hade jag inte fått mina synder förlåtna, och då hade jag förmodligen inte stått här idag.

Jag har druckit väldigt mycket alkohol i min dag. Man ska nog ha börjat väldigt tidigt för att ha slagit mitt rekord. För att hinna med. Många säger att det är en svår last att bli av med. Men det här med pånyttfödelse gör att man känner inte för att förstöra Hans skapelse. Det gör man om man har en massa gifter i kroppen. Man vill inte förstöra hans skapelse. Så det säger sig självt att man slutar med allt sånt där. Inte för att

man måste, inte för att man tvingas, men för att man vill. Man känner att man vill. Det är det som händer med en människa, när man blir döpt till Jesus Kristus. Det gamla, det förgångna slängs i glömskans hav – och glöms bort. Han var den ende med total amnesi, alltså med total minnesförlust. Han kan glömma i stort sett vilken synd som helst. Vi människor har inte den möjligheten, tyvärr. Vi kan aldrig jämföra oss med honom. Det är därför vi säger att det finns bara en. Och han heter Jesus Kristus. Följ honom! Amen. ■

Enhet under Påven?

Denna innehållsrika mening i frågeform utgör faktiskt svaret på frågan som ställs i bokens titel. Och det svaret är tydligt nog. Författaren tar också med viktiga upplysningar om katolsk Mariadyrkan samt om påvekyrkans alltjämt gällande förbannelser över anorlunda troende. I vissa mer periferiska frågor kommer förmodligen en del av hans läsare att ha något avvikande åsikter. Men bokens centrala budskap är odiskutabelt klart och tydligt. Den borde läsas och begrundas av kristna i samtliga samfund. Inte minst borde alla ledande och tongivande personer i kristenheten och framför allt den breda ekumenikens sympatisörer läsa Dixons bok. ■

- Jag mötte Jesu ofattbara kärlek

Vusal Zeinalov t.v. här tillsammans med sin familj Serdar, 6 mån, Revan 3 år och Vilma. Familjen delar gemenskapen i församlingens missionscenter i Bromma.

Vittnesbörd av Vusal Zeinalov

Jag är väldigt glad för gemenskapen. Det är en underbar värme med att få vara tillsammans. Den största lyckan för människan är när hon vet vem som ger denna lycka. Det är vår Herre Jesus Kristus. Jag vill gärna berätta om hur jag kom till tro. Jag föddes i en familj där man inte alls trodde på Gud. Det var i Sovjetunionen, och under sovjettiden skulle man inte tro på Gud. Den som trodde, kunde hamna i fängelse. Det fanns både kyrkor och moskéer naturligtvis, både präster och mullor, men praktiskt taget alla var de KGB-agenter. Av den anledningen fanns ingen naturlig möjlighet till gudsfruktan. Men en vacker dag hände mig ett under. Det var vid påsktiden. Jag satt och tittade på en film som handlade om Jesus. Den handlade om hur han blev torterad. Det slog mig en tanke: hur är det möjligt att vara så stark, att ha en sådan makt och trots allt fortsätta att älska människorna? Jesus Kristus led ju för det godas skull. Hans vilja är att människorna ska älska varandra. Han blev behandlad som en brottsling, fastän han inte gjort något ont. Trots det, så ringade människorna in honom för att straffa honom. Här ser vi något av människans väsen. Människor strider mot varandra för att överleva. Det här har pågått i århundraden. Också innan Jesus kom, var det så. Men Jesus kom och sa: Ni behöver inte kriga.

Det som är nödvändigt, är att älska varandra. Att älska sin nästa, att kunna ge det sista man har. För att han sa så, dödades Jesus. Jag kunde inte riktigt fatta det här. När de korsfäste Jesus, så var han kränkt, men ändå fanns kärleken hos honom. Han förstod människorna, men människorna förstod inte honom.

Innan jag såg den där filmen hade jag stora problem. Jag hade gått och grubblat och upplevde mina problem mycket påtagligt. Jag grät när jag såg den där filmen. Vad jag i själva verket gjorde, fastän jag inte förstod det direkt, jag omvände mig faktiskt. Vad jag upplevde, förblev i min själ. Det tillstånd jag kom in i, har förblivit i mitt inre. Efter den tiden, blev det allt mera påtagligt, lovad vare Herren.

Det är så förunderligt att jag kunde komma med min hustru hit. Vi fick problem så fort vi kom till Sverige. Men att vi kom till Maranataförsamlingen är ett under. Vi upplevde att Gud ledde oss. Vi kunde genom att vi kom i kontakt med de sociala myndigheterna ha blivit placerade på vilket hotell som helst. Men vi kom hit, till Pilgrimshem! Det var Guds verk. Sedan detta hände, har jag blivit allt mer övertygad om att Gud leder oss. Det här är mitt vittnesbörd, och jag vill nu tacka Gud.